

Lovforslag nr. L 102. Fremsat den 21. januar 2009 af økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen)

Forslag

til

Lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter

Kapitel 1

Lovens anvendelsesområde m.v.

§ 1. Der etableres en ordning, som indebærer, at staten kan tilføre kreditinstitutter i Danmark hybrid kernekapital (kapitalindskud) og udstede tegningsgaranti i forbindelse med kapitalrejsning.

Stk. 2. Ved hybrid kernekapital forstås et stående ansvarligt lån uden udløbsdato efter nærmere regler fastsat i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 3. Ved kreditinstitutter forstås i denne lov pengeinstitutter, realkreditinstitutter samt Danmarks Skibskredit A/S.

Stk. 4. Filialer i Danmark af udenlandske kreditinstitutter, danske kreditinstitutters datterselskaber i udlandet samt datterselskaber til Afviklingsselskabet etableret i medfør af lov om finansiel stabilitet er ikke omfattet af loven.

§ 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan indgå aftale med kreditinstitutter om indskud af hybrid kernekapital og fastsætte de nærmere vilkår herfor.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan trække på statens konto i Danmarks Nationalbank til udbetaling af hybrid kernekapital til de kreditinstitutter, der er indgået aftale med. Udgifterne optages direkte på de løbende tillægsbevillingslove.

Stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren kan, når der er indgået aftale med det enkelte kreditinstitut, tilføre hybrid kernekapital direkte til det enkelte kreditinstitut.

Kapitel 2

Størrelsen på indskuddet af hybrid kernekapital

§ 3. Kreditinstitutter, der modtager kapitalindskud efter denne lov, skal efter kapitalindskuddet have en kernekapitalprocent på mindst 12, jf. dog stk. 4.

Stk. 2. Kreditinstitutter, der før kapitalindskuddet har en kernekapitalprocent på under 9, vil kunne få et kapitalindskud, der svarer til differencen mellem kernekapitalprocenten på 12 og kreditinstitutets aktuelle kernekapitalprocent, forudsat at grænserne for hybrid kernekapital i § 129, stk. 2-6, i lov om finansiel virksomhed giver mulighed herfor.

Stk. 3. Kreditinstitutter, der før kapitalindskuddet har en kernekapitalprocent på 9 eller derover, vil højst kunne få et kapitalindskud, der svarer til en forøgelse af kernekapitalprocenten med 3, forudsat at grænserne for hybrid kernekapital i § 129, stk. 2-6, i lov om finansiel virksomhed giver mulighed herfor.

Stk. 4. For kreditinstitutter, som har en kernekapitalprocent på under 6, kan der forhandles individuelle løsninger, som giver disse kreditinstitutter den højst mulige kernekapitalprocent.

Kapitel 3

Ansøgningskrav og behandling af ansøgninger

§ 4. Kreditinstitutter i Danmark, der opfylder solvenskravet på 8 pct., institutternes individuelle solvensbehov og et eventuelt af Finanstilsynet individuelt fastsat højere solvenskrav, jf. § 124 i lov om finansiel virksomhed, kan til og med den 30. juni 2009 ansøge om indskud af hybrid kernekapital, jf. lovens § 1, stk. 2.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at fristen i stk. 1 for ansøgning om indskud af hybrid kernekapital forlænges.

§ 5. Ansøgning om indskud af hybrid kernekapital skal indsendes til Økonomi- og Erhvervsministeriet. Ansøgningen skal indeholde følgende:

- 1) En redegørelse fra kreditinstituttet om instituttets økonomiske stilling og fremtidsudsigter.
- 2) En opgørelse af kreditinstituttets individuelle solvensbehov.
- 3) En revideret årsrapport for 2008 og det seneste kvartalsregnskab.
- 4) En udtalelse fra kreditinstituttets godkendte revisor.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om ansøgningskrav, om udtalelsen fra revisor og behandlingen af ansøgningerne.

Stk. 3. Et kreditinstitut, der ansøger om hybrid kernekapital, er forpligtet til at orientere Økonomi- og Erhvervsministeriet, hvis der i perioden mellem ansøgningstidspunktet og tidspunktet for aftaleindgåelsen sker væsentlige ændringer i instituttets økonomiske forhold.

§ 6. Et kreditinstitut kan i stedet for at ansøge om indskud af hybrid kernekapital, jf. § 4, stk. 1, til og med 30. juni 2009 ansøge om, at staten afgiver en tegningsgaranti for en kapitalrejsning blandt andre investorer. Kreditinstituttet skal i ansøgningen dokumentere, at der kan tiltrækkes andre investorer.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at fristen i stk. 1 for ansøgning om statens afgivelse af en tegningsgaranti forlænges.

Stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om ansøgningskrav, behandling af ansøgningen, betalingsvilkår samt andre vilkår for, at staten afgiver en tegningsgaranti.

§ 7. Personer, der medvirker ved behandlingen af ansøgninger i henhold til denne lov, har under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e tavshedspligt i forhold til de oplysninger, som de i den forbindelse opnår kendskab til.

Kapitel 4

Betingelser og vilkår for indskud af hybrid kernekapital

§ 8. Statsligt indskud af hybrid kernekapital er betinget af, at kreditinstituttet på tidspunktet for aftaleindgåelsen fortsat opfylder kravet i lovens § 3, stk. 1, om, at kreditinstituttet efter kapitalindskuddet har en kernekapitalprocent på mindst 12, jf. dog § 3, stk. 4, samt opfylder solvenskravene i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 2. I den periode, et kreditinstitut modtager kapitalindskud, gælder følgende vilkår:

- 1) Kapitalindskuddet har til formål at skabe luft i instituttets udlånspolitik.
- 2) Kreditinstituttet skal hvert halve år offentliggøre en redegørelse om udlånsudviklingen i instituttet.
- 3) Kreditinstituttet må ikke foretage kapitalnedsættelser eller iværksætte nye tilbagekøbsprogrammer af egne aktier.
- 4) Kreditinstituttet må ikke udstede fonds- eller friaktier til favørkurs eller gøre brug af lignende fordelagtige ordninger til direktionen.
- 5) Kreditinstituttet må udbetale udbytte fra den 1. oktober 2010, forudsat at det kan finansieres ud fra de løbende overskud, jf. i øvrigt stk. 4.
- 6) Kreditinstituttet må ikke anvende midler til at kapitalisere koncernens øvrige virksomheder, bortset fra egne datterselskaber, eller erhverve egne aktier eller aktier i andre selskaber i koncernen. De vilkår, der er nævnt i 1. pkt., kan i helt særlige konkrete tilfælde fraviges i forbindelse med aftaleindgåelsen.
- 7) Kreditinstituttet må ikke iværksætte nye aktieoptionsprogrammer eller andre lignende ordninger til direktionen eller forlænge eller forny eksisterende programmer.
- 8) Kreditinstituttet må ikke aflønne medlemmer af direktionen med variable lønde, jf. definitionen heraf i § 77 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, i et omfang, som overstiger 20 pct. af den samlede grundløn inklusiv pension.
- 9) Kreditinstituttet må i instituttets skatteregnskab ikke fradrage mere end halvdelen af den enkelte direktørlønning. Institutet skal i en note til årsrapporten oplyse, hvor stort et beløb der er foretaget skattemæssigt fradrag for.

10) Kreditinstituttet skal betale en rente til staten, der fastsættes individuelt for hvert enkelt institut.

Stk. 3. Ud over de i stk. 2, nr. 1-10, nævnte vilkår gælder, at datterselskaber af udenlandske finansielle koncerner i videst muligt omfang skal anvende det tilførte kapitalindskud til at sikre konsolidering og øget kreditgivning i Danmark.

Stk. 4. Et kreditinstitut må ikke udbetale udbytte til og med den 30. september 2010. Uanset 1. pkt. må kreditinstitutter, der indgår i en koncern med et udenlandsk moderselskab, godt udbetale udbytte, hvis moderselskabets udbyttebetalinger ikke afhænger af udbyttebetaling fra det danske datterselskab.

Stk. 5. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen og beregningen af den rente, som skal betales til staten i henhold til stk. 2, nr. 10.

Stk. 6. I tilfælde, hvor et kreditinstituts hybride kernekapital udgør mere end 35 pct. af den samlede kernekapital, kan Finanstilsynet kræve kapitalen omdannet til aktiekapital, såfremt kreditinstituttet kommer i vanskeligheder. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om konvertering efter 1. pkt. Omdannelse af hybrid kernekapital efter 1. pkt. medfører ikke pligt til at afgive overtagelsestilbud efter reglerne i § 31 i lov om værdipapirhandel m.v.

Stk. 7. Staten kan sælge og i øvrigt disponere over hybrid kernekapital, som er tilført kreditinstitutter efter denne lov. Kreditinstitutterne kan indfri det statslige kapitalindskud efter 3 år.

Stk. 8. Kreditinstitutter, der tilføres hybrid kernekapital, skal betale statens udgifter til eksterne rådgivere og administration af ordningen. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler herom.

Stk. 9. Vilklårene i § 8, stk. 2, nr. 3-10 og stk. 5-7, kan fraviges helt eller delvist i de individuelle aftaler med datterselskaber, der indgår i udenlandske koncerner.

Stk. 10. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte øvrige konkrete vilkår for indskud af hybrid kernekapital.

§ 9. Udbetaling af den hybride kernekapital sker umiddelbart efter aftalens indgåelse.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan indgå aftale om, at udbetalingen finder sted på et senere tidspunkt, dog senest den 31. december 2009.

Stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at fristen i stk. 2, for udbetaling forlænges.

Stk. 4. Et kreditinstitut, der har indgået aftale med staten om indskud af hybrid kernekapital, er forpligtet til at orientere Økonomi- og Erhvervsministeriet, hvis der i perioden mellem tidspunktet for aftaleindgåelsen og tidspunktet for udbetalingen sker væsentlige ændringer i instituttets økonomiske forhold.

Stk. 5. Økonomi- og erhvervsministeren kan i forbindelse med aftaleindgåelsen fastsætte øvrige vilkår for udbetalingen.

§ 10. For kreditinstitutter, der er etableret i aktieselskabsform, finder aktieselskabslovens kapitel 6 om konvertible og udbyttegivende gældsbreve tilsvarende anvendelse på hybrid kernekapital. For kreditinstitutter, der ikke er etableret i aktieselskabsform, finder aktieselskabslovens kapitel 6 tilsvarende anvendelse på hybrid kernekapital med de fornødne tilpasninger.

Stk. 2. Uanset stk. 1 har kreditinstituttet med Finanstilsynets tilladelse ret til at tilbagebetale hybrid kernekapital.

§ 11. Økonomi- og Erhvervsministeriet bemyndiges til i tilknytning til tilførslen af hybrid kernekapital til kreditinstitutterne at påtage sig forpligtelser om skadesløsholdelse af statens finansielle rådgiver, for så vidt angår udgifter, der påføres den finansielle rådgiver eller dens medarbejdere som følge af krav rejst af tredjepart, med mindre den finansielle rådgiver eller dets medarbejdere har handlet uagtsomt eller forsætligt, og om indgåelse af aftale om honorar, hvis rådgiveren ikke modtager honorar i tilknytning til de statslige kapitalindskud.

Kapitel 5

Tilsyn og sanktioner

§ 12. Økonomi- og Erhvervsministeriet fører tilsyn med, at kreditinstitutterne overholder de vilkår, som gælder for statens tegningsgaranti efter § 6 og kapitalindskud efter § 8.

Stk. 2. Økonomi- og Erhvervsministeriet udarbejder hvert halve år en samlet redegørelse om udviklingen i kreditmulighederne.

§ 13. Hvis et kreditinstitut overtræder vilklårene for tegningsgaranti, jf. § 6, eller de betingelser og vilkår for kapitalindskud, som følger af § 8, kan Finanstilsynet udstede en advarsel til det

pågældende kreditinstitut, afsætte bestyrelsesmedlemmer i det pågældende institut eller påbyde instituttet at afsætte en direktør i det pågældende institut.

Kapitel 6

Ikrafttrædelsesbestemmelser m.v.

§ 14. Loven træder i kraft den 4. februar 2009.
Stk. 2. Lovforslaget kan stadfæstes straks efter vedtagelsen.

Stk. 3. Lovens § 8, stk. 2, nr. 4, 7 og 8, har virkning fra lovforslagets fremsættelse.

§ 15. Lovens § 16 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

§ 16. I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 897 af 4. september 2008, som ændret ved § 159 i lov nr. 1336 af 19. december 2008, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 46 indsættes:

»§ 46 a. Pengeinstitutter må ikke tilbyde lånefinansiering i forbindelse med salg af ansvarlig kapital i form af aktier eller garantbeviser i det pågældende institut. Uanset 1. pkt. må pengeinstitutter dog tilbyde lånefinansiering til pengeinstituttets ansattes køb af medarbejderaktier som led i en medarbejderaktieordning.«

2. Efter § 77 indsættes:

»§ 77 a. Ved aflønning af direktionsmedlemmer i finansielle virksomheder må variable lønde dele højst udgøre 50 pct. af den faste grundløn inklusiv pension.

Stk. 2. Ved variable lønde dele forstås aflønningsordninger, hvor den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd, herunder f.eks. bonusordninger, resultatkontrakter og andre lignende ordninger.

Stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 og 2 nævnte forhold.

§ 77 b. I finansielle virksomheder skal formanden for bestyrelsen i sin beretning for virksomhedens øverste organ redegøre for aflønningen af virksomhedens direktion. Redegørelsen skal indeholde oplysninger om aflønningen i det foregående regnskabsår og om den forventede aflønning i indeværende og kommende regnskabsår.«

3. I § 124 indsættes som stk. 9:

»Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om pengeinstitutters og realkreditinstitutters offentliggørelse af deres opgørelse af det individuelle solvensbehov, jf. stk. 4, og individuelle solvenskrav, jf. stk. 5. «

4. § 129, stk. 1, nr. 8, affattes således:

»8) hybrid kernekapital, jf. § 132,«

5. § 129, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Hybrid kernekapital efter stk. 1, nr. 8, kan udgøre op til 50 pct. af kernekapitalen efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag, jf. dog stk. 5, hvis aftalen om hybrid kernekapital

- 1) gør det muligt at konvertere hybrid kernekapital til aktie-, garanti- eller andelskapital, såfremt pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke opfylder solvenskravet i §§ 124 eller 125, eller hvor det på Finanstilsynets initiativ kan konverteres til aktie-, garanti- eller andelskapital, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko herfor, og
- 2) ikke indeholder vilkår om en rentestigning, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. Hybrid kernekapital efter stk. 1, nr. 8, som ikke opfylder kravet i stk. 2, nr. 1, kan maksimalt udgøre 35 pct. af kernekapitalen efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag, jf. dog stk. 5, hvis aftalen i forbindelse med gældsstiftelsen ikke indeholder vilkår om en rentestigning, jf. dog stk. 6.

Stk. 4. Hybrid kernekapital efter stk. 1, nr. 8, kan maksimalt udgøre 15 pct. af kernekapitalen efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag, jf. dog stk. 5, hvis aftalen i forbindelse med gældsstiftelsen indeholder bestemmelser om en rentestigning.

Stk. 5. Hybrid kernekapital omfattet af stk. 2, 3 og 4, må tilsammen maksimalt udgøre 50 pct. af kernekapitalen efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag, og hybrid kernekapital omfattet af stk. 3 og 4, må tilsammen maksimalt udgøre 35 pct. af kernekapitalen efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 2 og 3, hvorefter aftaler ved gældsstiftelse ikke må indeholde vilkår om en rentestigning, omfatter ikke hybrid kernekapital udstedt i medfør af lov om statsligt

kapitalindskud i kreditinstitutter, hvor aftaler i forbindelse med gældsstiftelse indeholder vilkår om rentestigninger, forudsat at sådanne rentestigninger udelukkende gøres betinget af udviklingen i udbytteudbetalinger.

Stk. 7. Finanstilsynet kan under særlige omstændigheder tillade, at grænserne i stk. 2-5 midlertidigt overskrides.«

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 8-10.

6. § 132, stk. 1, nr. 4, affattes således:

»4) Gælden må kun tilbagebetales på pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningselskabets initiativ, med Finanstilsynets tilladelse og tidligst 5 år efter indbetalingen, jf. dog stk. 4 og 5.«

7. § 132, stk. 1, nr. 9, affattes således:

»9) Betalinger af renter kan udskydes eller erstattes af indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital, hvis basiskapitalen på forfaldstidspunktet ikke overstiger kapitalkravet.«

8. I § 132, stk. 1, nr. 12, indsættes efter »renten«: »j, dog stk. 5,«.

9. I § 132, stk. 1, nr. 13, indsættes efter »renten«: »j, dog stk. 5«.

10. I § 132 indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

»*Stk. 4.* Uanset stk. 1, nr. 4, kan hybrid kernekapital, der udstedes i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, og som i henhold til aftaler i forbindelse med gældsstiftelse kan indfries med Finanstilsynets tilladelse tidligst 3 år efter indbetalingen, medregnes i basiskapitalen, såfremt gælden erstattes af indbetalt kernekapital af mindst samme kvalitet, eller såfremt kernekapitalen efter indfrielsen udgør mindst 12 pct.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 12 og 13, omfatter ikke hybrid kernekapital udstedt i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, hvor aftaler i forbindelse med gældsstiftelse indeholder vilkår om rentestigninger, forudsat at sådanne rentestigninger udelukkende gøres betinget af udviklingen i udbytteudbetalinger.

Stk. 6. Indeholder aftaler i forbindelse med gældsstiftelse bestemmelser om en rentestigning i henhold til stk. 1, nr. 12 og 13, må gælden kun tilbagebetales på pengeinstituttets, realkreditin-

stituttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets initiativ, med Finanstilsynets tilladelse og tidligst 10 år efter indbetalingen, dog således at Finanstilsynet under særlige omstændigheder kan tillade indfrielse tidligst 5 år efter udstedelsen.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 7-9.

11. I § 182 indsættes som stk. 4:

»*Stk. 4.* For virksomheder med statsligt kapitalindskud i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter forudsætter tilladelse i henhold til stk. 1, at virksomheden kan godtgøre, at engagementet ikke er en følge af det statslige kapitalindskud og ikke er i strid med § 8, stk. 2, nr. 7, i lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter.«

12. I § 344, stk. 4, indsættes efter 1. pkt.:

»Finanstilsynet gennemgår hvert år solvensbehovet hos de penge- og realkreditinstitutter, der har en arbejdende kapital på mere end 250 mio. kr.«

13. Efter § 347 indsættes:

»§ 347 a. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om pengeinstitutters og realkreditinstitutters pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af instituttet.«

14. § 348, stk. 1, affattes således:

»§ 348. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 43, stk. 1 og 2, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Markedsføringslovens §§ 20, 22, stk. 2, 23, stk. 1, 27, stk. 1, og 28, finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupprepresentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.«

15. Efter § 348 indsættes som ny bestemmelse:

»§ 348 a. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab som følge af, at virksomheden har overtrådt § 43, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 43, stk. 2.

Stk. 2. Forbrugerombudsmanden har uanset § 354 adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 1. «

16. I § 354, *stk. 6*, indsættes som nr. 22:

»22) Økonomi- og Erhvervsministeriet i sager om behandling af ansøgninger om statsligt kapitalindskud, jf. lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter.«

17. I § 373, *stk. 2*, indsættes efter »bestemmelserne i« : »46 a,« og »§ 77« ændres til: »§§ 77, 77 a og 77 b «

§ 17. I lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., jf. lovebekendtgørelse nr. 929 af 18. september 2008, foretages følgende ændring:

1. § 120, *stk. 1*, affattes således:

»Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 18, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Markedsføringslovens §§ 20, 22, stk. 2, 23, stk. 1, 27, stk. 1, og 28 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter bestemmelsen i 1. punktum. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.«

2. I § 120, *stk. 2*, ophæves 2. punktum.

3. Efter § 120 indsættes som ny bestemmelse:

»§ 120 a. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab som følge af, at virksomheden har overtrådt § 18. Stk. 2. Forbrugerombudsmanden har uanset § 123 adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 1«

§ 18. I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovebekendtgørelse nr. 848 af 19. august 2008, foretages følgende ændring:

1. § 3, *stk. 3*, affattes således:

»Stk. 3. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende overtrædelser af regler om god værdipapirhandelsskik, jf. stk. 1, og regler udstedt efter stk. 2., herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Markedsføringslovens §§ 20, 22, stk. 2, 23, stk. 1, 27, stk. 1, og 28 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter bestemmelsen i 1. punktum. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a. «

2. I § 3 indsættes som stk. 4 og 5:

»Stk. 4. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab som følge af, at virksomheden har overtrådt stk. 1, eller regler udstedt i medfør af stk. 2.

Stk. 5. Forbrugerombudsmanden har uanset § 84 a adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 1.«

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

I oktober 2008 indgik regeringen en politisk aftale om sikring af finansiell stabilitet. Den internationale finansielle krise havde medført, at pengemarkederne var frosset til, og selv sunde pengeinstitutter havde derfor svært ved at finde likviditet. Det truede den finansielle stabilitet i Danmark, og det kunne få alvorlige negative konsekvenser for landets virksomheder og borgere.

Den politiske aftale blev udmøntet ved lov nr. 1003 af 10. oktober 2008 om finansiell stabilitet, som spændte et sikkerhedsnet ud under de simple kreditorer i danske pengeinstitutter med henblik på at sikre, at danske pengeinstitutter igen kunne finde likviditet til at finansiere deres forretninger med.

Sikkerhedsnettet har virket efter hensigten, og danske pengeinstitutter finder likviditet i fornødent omfang. Dog har der vist sig et behov for at udvide garantiordningen, bl.a. fordi andre lande efterfølgende valgte at udstrække deres tilsvarende garantiordninger til en længere periode. Regeringen fremsætter derfor parallelt med dette lovforslag forslag til ændring af lov om finansiell stabilitet, der bl.a. har til formål at udstrække den danske garantiordning. Sikkerhedsnettet adresserer imidlertid ikke pengeinstitutternes solvens.

Forværringen af konjunkturbilledet har medført, at kreditinstitutter i de kommende år vil komme til at opleve et stigende pres på deres solvens, og med den finansielle krise vil kreditinstitutterne have svært ved at rejse yderligere kapital på de internationale kapitalmarkeder. Ydermere kan der være en generel tendens til markedsdrevne krav om stærkere kapitalisering. Uden adgang til kapital kan kreditinstitutterne kun modstå risikoen for større tab ved at slanke balancerne gennem en stramning af udlånspolitikken og lånevilkårene for virksomheder og husholdninger. Det indebærer risiko for en kreditklemme til ugunst for samfundsøkonomien.

Den 18. januar 2009 indgik regeringen sammen med Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, Sociali-

stisk Folkeparti, Radikale Venstre og Liberal Alliance en politisk aftale om en kreditpakke, hvorefter penge- og realkreditinstitutterne tilbydes statslige kapitalindskud. Kapitalindskuddene skal bidrage til at normalisere udlånspolitikken og dermed mindske risikoen for en selvforstærkende negativ spiral mellem den finansielle sektor og samfundsøkonomien i øvrigt.

Der lægges med dette lovforslag i overensstemmelse med den politiske aftale af den 18. januar 2009 op til etablering af en ordning, hvorefter alle kreditinstitutter med hjemsted i Danmark kan ansøge staten om indskud af hybrid kernekapital. Alle pengeinstitutter, realkreditinstitutter og Danmarks Skibskredit A/S omfattes herefter af ordningen.

Formålet med ordningen er at give kreditinstitutterne mulighed for at få en finansiell stødpude og dermed sikre et tilstrækkeligt kapitalgrundlag, således at risikoen for, at sunde virksomheder og husholdninger ikke kan få finansieret deres aktiviteter i kreditinstitutterne, mindskes. Derudover vil det gælde, at kreditinstitutternes kapitalindskud har til formål at skabe luft i instituttets udlånspolitik.

Såfremt alle kreditinstitutter fuldt ud benytter sig af tilbuddet om at få tilført statslig kapital, skønnes der at ville blive tilført kapital på ca. 100 mia. kr., hvoraf ca. 75 mia. kr. går til pengeinstitutterne og ca. 25 mia. kr. til realkreditinstitutterne.

Et kapitalindskud i størrelsesordenen 100 mia. kr. til sektoren under ét vil føre til en forhøjelse af sektorens samlede kernekapital på ca. 22 pct. Det vil selv med en forsigtig gearing give rum for en markant forøgelse af udlånene. Pengeinstitutternes udlån udgjorde ultimo 2007 knapt 2.800 mia. kr. og realkreditinstitutternes udlån knapt 2.000 mia. kr.

Statens kapitalindskud til kreditinstitutterne er grundlæggende et lån, der skal forrentes og tilbagebetales. Rentensatsen vil for det enkelte kreditinstitut blive fastsat på objektive kriterier og skønnes årligt at ville ligge i intervallet fra godt 9 pct. til knapt 12 pct. Det forventes, at renten i gennemsnit vil blive på ca. 10 pct.

Idet renten fastsættes på et niveau, der afspejler den risiko, staten påføres ved at stille kapital til rådighed, forventes det statslige kapitalindskud ikke at påvirke den finanspolitiske holdbarhed. Det kunne derimod blive tilfældet, hvis en manglende løsning af kreditklemmen førte til, at konjunkturtillægslaget bliver dybere og mere langvarigt.

De statslige kapitalindskud er ikke udtryk for, at staten på længere sigt skal stille kapital til rådighed for kreditinstitutterne, og skal derfor være midlertidige. Derfor skal der være en økonomisk tilskyndelse for kreditinstitutterne til at erstatte den statslige kapital med privat kapital.

Som en del af kredittapakken indgår det endvidere i dette lovforslag, at der af hensyn til den finansielle stabilitet fremover er behov for en styrket og mere fokuseret finansiel regulering for at genvinde virksomhedernes og husholdningernes tillid til de finansielle markeder. Sektoren skal selv yde det nødvendige bidrag hertil. Overdreven anvendelse af aktieoptionsprogrammer til direktionen skal begrænses. I alle finansielle virksomheder skal generalforsamlinger og repræsentantskaber forholde sig til direktionens aflønning. Endelig indføres et forbud imod lånefinansieret salg af instituttets egne aktier og garantbeviser. Forbrugerombudsmandens muligheder for at gribe ind mod meget aggressiv markedsføring af finansielle produkter skal styrkes.

Udviklingen på de finansielle markeder stiller krav om et mere effektivt tilsyn med penge- og realkreditinstitutterne. Finanstilsynet styrkes yderligere både ressourcemæssigt og med hensyn til tilsynets indgrebsmuligheder

For yderligere at sikre at danske eksportvirksomheder har tilstrækkelig adgang til kredit til gavn for dansk eksport, etableres der hurtigst muligt under Eksport Kredit Fonden en eksportlæneordning, der skal sikre finansiering af danske virksomheders eksportforretninger.

I forlængelse af etableringen af nærværende ordning med kapitalindskud i kreditinstitutter i Danmark gennemføres en ændring af lov om finansiel stabilitet med henblik på at skabe en 3-årig overgangsordning for statsgarantien i loven, som sikrer en gradvis udfasning af den nuværende statsgaranti, som udløber den 30. september 2010. Overgangsordningen indebærer, at der på individuel basis kan ansøges om statsgaranti for ikke-efterstillet, usikret gæld. Ordningen åbner også mulighed for, at kreditinstitutterne kan ansøge om statsgaranti på udstedelsen af deres supplerende sikkerhedsstillelse (junior covered bonds) på særligt dækkede obligationer. Det er på linje med, hvorledes

andre lande, som for eksempel Storbritannien og Sverige, har afgrænset deres statsgaranti.

1.1 Kapitalpakker i andre EU-lande

Generelt har europæiske pengeinstitutter fået løftet deres kernekapital i den seneste tid. Under de nuværende markedsforhold har fokus været på at øge pengeinstitutternes kernekapitalgrundlag. I de kapitalpakker, som allerede er lanceret i Europa, har Frankrig, Holland, Belgien, Østrig, Tyskland og Storbritannien alle inkluderet rekapitaliseringsmodeller baseret på hybrid kernekapital.

I flere af landene er dette dog suppleret med modeller, hvor staterne har overtaget eller er blevet aktionær via kapitaludvidelser.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Statsligt indskud af hybrid kernekapital

Det statslige kapitalindskud vil ske i form af såkaldt hybrid kernekapital. Hybrid kernekapital er stående rentebærende lån uden fast løbetid på særlige vilkår, som kan variere fra lån til lån. Hybrid kernekapital er en hybrid mellem et traditionelt (ansvarligt) lån og aktiekapital. Ejerne af hybrid kernekapital modtager til forskel fra en aktionær løbende en rentebetaling på kapitalindskuddet. Renten forhandles individuelt i forbindelse med aftaleindgåelsen om indskud af hybrid kernekapital.

De danske kreditinstitutter har forskellig juridisk organisering og kapitalgrundlag. Det er nødvendigt at tage højde for disse forskelle i forbindelse med aftaleindgåelsen og forhandlingen af de konkrete vilkår. Renten vil for det enkelte kreditinstitut afhænge af en vurdering baseret på objektive kriterier om den risiko, der er forbundet med det statslige kapitalindskud. De enkelte kreditinstitutter vil i sidste ende skulle betale mere eller mindre for kapitalindskuddet afhængigt af instituttets type og risikoprofil.

Som alternativ til at indgå en aftale om indskud af hybrid kernekapital kan kreditinstitutterne ansøge om, at staten afgiver en tegningsgaranti ved en kapitalrejsning blandt private investorer, idet dette dog forudsætter, at kreditinstituttet kan dokumentere, at der kan tiltrækkes private investorer.

2.2. Grænserne for hybrid kernekapital

2.2.1. Ændring af grænserne for hybrid kernekapital i lov om finansiel virksomhed

De eksisterende bestemmelser i lov om finansiel virksomhed om, at hybrid kernekapital må udgøre 15 procent af den samlede kernekapital, foreslås med

lovforslaget om ændring af lov om finansiel virksomhed ændret, således at kapitalen fremover må udgøre 50 pct. Ændringen er en nødvendighed i forhold til det kapitalindskud, der er foreslået i lovforslaget om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter.

De gældende danske bestemmelser om grænserne for medregning af hybrid kernekapital baserer sig generelt på international praksis. Der er i dag ikke på EU-niveau fastsat direktivbestemmelser om hybrid kernekapital, men der er fremsat et direktivforslag til ændring af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF, som i øjeblikket er under behandling af Europa-Parlamentet. Direktivforslaget indeholder bl.a. bestemmelse om, at loftet for hybrid kernekapital skal hæves til 50 pct. af kernekapitalen. Denne ændring forventes at blive vedtaget af EU-landene og være gennemført i national lovgivning senest den 31. december 2010.

Forslaget til ændring af bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed om hybrid kernekapital medtager ikke alle de bestemmelser om hybrid kernekapital, som forventes at indgå i det kommende direktiv. I forbindelse med denne revision af de danske lovbestemmelser om hybrid kernekapital foreslås det at begrænse ændringerne i forhold til de gældende regler mest muligt. Der gennemføres derfor kun de ændringer, som er nødvendige for at muliggøre et større kapitalindskud i form af hybrid kernekapital i danske kreditinstitutter. De foreslåede ændringer tager således alene sigte på at gennemføre de forhøjede grænser for medregning af hybrid kernekapital i kernekapitalen.

Forslaget indeholder særlige bestemmelser for hybrid kernekapital, der udstedes i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter. Formålet med disse bestemmelser er at give mulighed for, at aftaler om statslige kapitalindskud kan omfatte vilkår, der giver udstederen mulighed for og tilskyndelse til at indfri det statslige kapitalindskud, når markedsvilkårene bliver normaliserede. Privat hybrid kernekapital med sådanne incitamenter til førtidsindfrielse forventes ikke at kunne medregnes i kernekapitalen i henhold til de kommende direktivbestemmelser. Det er imidlertid anerkendt praksis med sådanne undtagelsesbestemmelser i forbindelse med statslige kapitalpakker, og det anses generelt for ønskeligt, at statslige kapitalindskud kan indfries eller erstattes af privat kapital, når markedsf forholdene normaliseres.

Det foreliggende direktivforslag indeholder en bestemmelse om såkaldt "grandfathering". Bestemmelsen regulerer hybrid kernekapital, der i henhold til national lovgivning ville kunne medregnes i kernekapitalen før direktivets ikrafttræden, og som er udstedt før direktivets ikrafttræden. Den type hybrid kerneka-

pital vil, selv om den ikke opfylder alle betingelserne i artikel 63 a i det fremsatte direktivforslag, efter direktivets gennemførelse og frem til den 31. december 2020 kunne medregnes. Dette sker på lige fod med hybrid kernekapital, der opfylder alle betingelserne i direktivforslagets artikel 63 a.

Fra den 31. december 2020 og frem til den 31. december 2030 vil sådan hybrid kernekapital kunne medregnes med op til 20 pct. af kernekapitalen, og fra den 31. december 2030 til den 31. december 2040 med 10 pct. af kernekapitalen. Disse overgangsbestemmelser betyder, at hybrid kernekapital, der udstedes i medfør af de nye bestemmelser om hybrid kernekapital, herunder det nye loft for hybrid kernekapital, ikke vil være i konflikt med direktivet, når dette vedtages.

Når direktivet er vedtaget, vil de øvrige bestemmelser om hybrid kernekapital blive implementeret i lov om finansiel virksomhed.

Forslaget indeholder desuden en ændring af bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed om Finanstilsynets tilladelse til koncerntermer engagementer. Formålet hermed er at sikre, at hybrid kernekapital udstedt i medfør af lov om statsligt kapitalindskud ikke anvendes til at overføre likviditet til koncernselskaber i stedet for til udlån i overensstemmelse med lovens formål.

2.2.2. Grænserne for hybrid kernekapital i andre EU-lande

I de øvrige EU-lande er der forskel på, hvor meget hybrid kernekapital må udgøre af den samlede kapital.

Det fremgår af en analyse fra Committee of European Banking Supervisors (CEBS) fra marts 2007 om anvendelsen af hybrid kernekapital i EØF-landene, at mange lande allerede i 2007 havde grænser for hybrid kernekapital på over 15 pct. af kernekapitalen, typisk mellem 20 pct. og 35 pct. Tyskland og Nederlandene havde allerede i 2007 en grænse på 50 pct. for hybrid kernekapital af den samlede kernekapital. Irland havde i 2007 en grænse på 49 pct. Sverige har i december 2008 valgt at hæve deres grænse fra 15 pct. til 30 pct.

2.3. Størrelsen på det statslige indskud af hybrid kernekapital

Det kan ikke præcist fastlægges, hvor stort det samlede statslige kapitalindskud skal være. Det skønnes, at et samlet kapitalindskud på ca. 100 mia. kr. vil være tilstrækkeligt, såfremt alle kreditinstitutterne ansøger om det maksimale indskud af hybrid kernekapital. Da alle kreditinstitutter frem til den 30. juni 2009 skal have mulighed for at ansøge om og herefter i givet fald få tildelt hybrid kernekapital, kan det ikke på nuværende tidspunkt opgøres, hvor stort den samlede in-

vestering bliver. Det vurderes dog, at den samlede størrelse af kapitalindskuddene formentlig vil blive mindre end 100 mia. kr.

Alle kreditinstitutter, der modtager kapitalindskud, skal på baggrund af årsregnskabet for 2008 efter kapitalindskuddet have en kernekapitalprocent på mindst 12. En kernekapitalprocent på mindst 12 vil betyde, at de fleste kreditinstitutter får en finansiell robusthed, der gør, at de forventes at kunne modstå de forventede tab i de kommende år og samtidig opretholde en rimelig udlånsporteføje.

De kreditinstitutter, der før kapitalindskuddet har en kernekapitalprocent på under 9, vil kunne få et kapitalindskud, der svarer til differencen mellem kernekapitalprocenten på 12 og kreditinstituttets aktuelle kernekapitalprocent, forudsat at grænserne for hybrid kernekapital giver mulighed herfor. Kreditinstitutter, der før kapitalindskuddet har en kernekapitalprocent på 9 eller derover, vil højst kunne få et kapitalindskud svarende til en forøgelse af kernekapitalprocenten med 3. De kreditinstitutter, som har en kernekapitalprocent på under 6, kan forhandle om en individuel løsning.

2.4. Ansøgning, betingelser og vilkår for statsligt indskud af hybrid kernekapital samt sanktioner

Kreditinstitutter, der ønsker at få et statsligt indskud af hybrid kernekapital, skal ansøge herom. Alene kreditinstitutter, der opfylder solvenskravet på 8 pct. og kravet til instituttets individuelle solvensbehov samt et eventuelt af Finanstilsynet individuelt fastsat højere solvenskrav i medfør af lov om finansiell virksomhed, kan ansøge.

Ansøgningen skal blandt andet vedlægges en redegørelse for kreditinstituttets økonomiske stilling og fremtidsudsigter, en fastsættelse af kreditinstituttets individuelle solvensbehov, revideret årsrapport for 2008 og det seneste kvartalsregnskab samt en udtalelse fra kreditinstituttets godkendte revisor. Ansøgningsfristen er som udgangspunkt den 30. juni 2009, men denne frist kan forlænges af økonomi- og erhvervsministeren.

På baggrund af ansøgningen vil Økonomi- og Erhvervsministeriet gennemføre forhandlinger med de enkelte kreditinstitutter om størrelsen af kapitalindskuddet samt de vilkår, der skal gælde for det statslige kapitalindskud. Da kreditinstitutterne er forskellige juridisk såvel som organisatorisk, er der behov for, at der kan aftales individuelle vilkår med de forskellige kreditinstitutter.

Det følger samtidig af lovforslaget, at der vil være en række betingelser og vilkår, som et kreditinstitut

skal opfylde for at kunne få kapitalindskud, herunder bl.a. at kreditinstituttet hvert halve år skal offentliggøre en redegørelse om udlånsudviklingen i instituttet, at instituttet ikke må foretage kapitalnedsættelser eller iværksætte nye tilbagekøbsprogrammer af egne aktier, at instituttet ikke må udstede friaktier til favørkurs eller gøre brug af lignende fordelagtige ordninger, at instituttet som udgangspunkt først må udbetale udbytte efter 30. september 2010, at instituttet ikke må aflønne medlemmer af direktionen med andre variable lønandele i et omfang, som overstiger 20 pct. af den samlede grundløn inklusiv pension, og at instituttet ikke må igangsætte nye aktieoptionsprogrammer eller forlænge eller forny eksisterende programmer.

Derudover vil det bl.a. gælde, at kreditinstituttets kapitalindskud har til formål at skabe luft i instituttets udlånspolitik.

Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte øvrige vilkår for indskud af hybrid kernekapital.

Udbetaling af den hybride kernekapital sker umiddelbart efter aftaleindgåelsen, medmindre andet aftales.

Såfremt et kreditinstitut overtræder de betingelser og vilkår, som gælder for indskud af hybrid kernekapital, kan Finanstilsynet udstede en advarsel til det pågældende institut, afsætte bestyrelsesmedlemmer i det pågældende institut eller påbyde instituttet at afsætte en direktør i det pågældende institut.

2.5. Tilsyn

Økonomi- og Erhvervsministeriet fører tilsyn med, at kreditinstitutterne overholder vilkårene for aftalen om indskud af hybrid kernekapital, jf. pkt. 2.4. ovenfor.

Derudover vil Finanstilsynet fremover hvert år skulle gennemgå solvensbehovet hos de penge- og realkreditinstitutter, der har en arbejdende kapital på mere end 250 mio. kr. Ved arbejdende kapital forstås summen af indlån, udstedte obligationer m.v., efterstillet kapital og egenkapital.

2.6. Aflønning af direktionsmedlemmer i kreditinstitutter

Kreditinstitutter må ikke anvende variable løn dele til aflønning af medlemmer af direktionen i et omfang, som overstiger 50 pct. af den faste grundløn inklusiv pension. For kreditinstitutter fastsættes det, at variable løn dele for direktionen ikke må overstige 20 pct. af den faste grundløn inklusiv pension, så længe instituttet modtager statsligt kapitalindskud, hvilket vil have virkning fra lovforslagets fremsættelse.

Derudover foreslås det, at generalforsamlinger og repræsentantskaber i finansielle virksomheder får mu-

lighed for at forholde sig til direktionens aflønning. Det er væsentligt, at der er åbenhed om væsentlige forhold vedrørende principperne for og størrelsen af direktionens vederlag. Ejerne af finansielle virksomheder bør således have et klart overblik over den finansielle virksomheds lønpolitik. Der indføres derfor lovkrav om, at generalforsamlingen eller repræsentantskaber i alle finansielle virksomheder skal forholde sig til direktionens aflønning. Det svarer i store træk til kravet i kodeks for god selskabsledelse, som gælder for børsnoterede selskaber.

2.7. Forbud mod kreditinstitutters programmer med lånefinansieret salg af egne aktier og garantbeviser

Det foreslås, at der indføres et forbud mod, at pengeinstitutter tilbyder lånefinansiering, når de sælger deres egne aktier eller garantbeviser. Bestemmelsen svarer til den gældende § 46 i lov om finansiell virksomhed, som forbyder pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller forsikringsselskaber at tilbyde lånefinansiering i forbindelse med tegning af hybrid eller ansvarlig lånekapital.

2.8. Øget åbenhed og forbrugerbeskyttelse på det finansielle område

Kreditinstitutterne løser en væsentlig opgave i samfundsøkonomien, hvorfor offentligheden bør have en bedre mulighed for at få indblik i det finansielle område. Der indføres derfor med lovforslaget en øget åbenhed.

Kreditinstitutterne skal således fremover offentliggøre opgørelsen af deres individuelle solvensbehov samt et eventuelt højere individuelt solvenskrav fastsat af Finanstilsynet, ligesom der skal offentliggøres en beskrivelse af, hvordan instituttet er kommet frem til det individuelle solvensbehov.

Derudover skal offentligheden i højere grad have adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til instituttets ledelse og dermed ikke til aktionærer og kunder. Det kan f.eks. være oplysninger om risikooplysninger fra Finanstilsynet.

De nærmere regler for offentliggørelse af oplysninger og yderligere adgang til information vil blive fastlagt efter drøftelser med branchen.

Ydermere sikres der med lovforslaget bedre forbrugerbeskyttelse på det finansielle område. Det præciseres med lovforslaget, at Forbrugerombudsmanden også kan anlægge sager om civilretlige krav, herunder om f.eks. erstatning, ligesom Forbrugerombudsmanden får hjemmel til at forhandle med de finansielle virksomheder med henblik på at opnå en forligsmæssig løsning i den konkrete sag.

Forbrugerombudsmanden vil endvidere fremover i højere grad blive orienteret om sager, hvor kunder har lidt et tab, for at kunne anlægge et gruppesøgsmål eller indtræde som mandatar i en konkret sag, idet Finanstilsynet fremover skal orientere Forbrugerombudsmanden, såfremt tilsynet bliver bekendt med sådanne forhold.

3. Færøerne og Grønland

Loven finder anvendelse også i Grønland og på Færøerne fra det foreslåede ikrafttrædelsestidspunkt den 4. februar 2009. Den del af loven, som vedrører realkreditområdet, gælder dog ikke for Færøerne, da realkreditområdet er overtaget som færøsk særanliggende. Bestemmelserne i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt i lov om værdipapirhandel vedrørende Forbrugerombudsmanden gælder ikke for Færøerne og Grønland, idet markedsføringsloven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Lovforslaget er inden fremsættelsen forelagt hjemmestyremyndighederne i Grønland og på Færøerne. Det drøftes i den forbindelse med de respektive landsstyre, om Grønland og Færøerne ønsker at være omfattet af loven. Kan Grønlands Hjemmestyre eller Færøernes Hjemmestyre ikke tiltræde lovforslaget, vil regeringen fremsætte et ændringsforslag, hvorefter lovens territoriale anvendelsesområde ikke omfatter Grønland og/eller Færøerne.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Det skønnes, at staten som udgangspunkt vil yde kapitalindskud til kreditinstitutterne på ca. 100 mia. kr., såfremt alle kreditinstitutter udnytter muligheden for kapitalindskud fuldt ud. Det kan ikke på nuværende tidspunkt opgøres, hvor stort det samlede kapitalindskud bliver. Kapitalindskuddet er uanset størrelsen en investering og ikke en udgift. Det forventes, at renten på de statslige kapitalindskud i gennemsnit vil være ca. 10 pct. årligt for kapitalindskuddet. Det faktiske afkast til staten kan dog afvige noget fra de forventede 10 pct. bl.a. som følge af risikoen for at staten kan få tab på statslige kapitalindskud.

Der vil blive afholdt 15,0 mio. kr. årligt til, at Finanstilsynet bl.a. kan gennemgå solvensbehovet i alle kreditinstitutter, på nær de allermindste. Hertil kommer, at der vil blive afholdt 3,0 mio. kr. årligt til en styrkelse af Forbrugerombudsmandens mulighed for at tage konkrete sager op, hvor finansielle virksomheder foretager for aggressiv markedsføring over for kunderne. Omkostningerne til administration af ordningen for Økonomi- og Erhvervsministeriet, herunder omkostningerne til eksterne rådgivere, nedsættel-

se af task-force m.v., samt til den nødvendige styrkelse af finansiel regulering og tilsyn i Økonomi- og Erhvervsministeriet, vil blive forelagt som et særskilt aktstykke på et senere tidspunkt.

Forslaget skønnes ikke at have væsentlige økonomiske og administrative konsekvenser for regioner eller kommuner.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget skønnes at have positive økonomiske konsekvenser for det generelle erhvervsliv, idet ordningen medfører, at sunde kreditværdige virksomheder kan få finansieret deres aktiviteter i kreditinstitutterne, hvilket vil være til gavn for hele samfundsøkonomien.

Idet ordningen er frivillig, vil forslaget for de kreditinstitutter, der vælger at indgå aftale om indskud af hybrid kernekapital, umiddelbart have negative økonomiske konsekvenser, idet kreditinstitutterne vil skulle betale en rente til staten. Renten beregnes individuelt i forbindelse med aftaleindgåelsen, hvorfor den økonomiske konsekvens for kreditinstitutterne ikke kan beregnes på nuværende tidspunkt. Hertil kommer, at de kreditinstitutter, der får statsligt kapitalindskud, vil skulle dække statens udgifter til eksterne rådgivere, nedsættelse af task-forcen og administration af ordningen. Udgifterne vil blive opkrævet via et provisionsgebyr. Generelt vil forslaget dog have en positiv økonomisk effekt for kreditinstitutterne, idet institutterne bliver tilført kapital.

Derudover vurderes forslaget at have begrænsede administrative konsekvenser for kreditinstitutterne i forbindelse med ansøgning om hybrid kernekapital.

Grundet lovforslagets hastende karakter forelægges lovforslaget ikke Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i Erhvervsregulering (CKR).

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget vurderes at indeholde statsstøtte omfattet af EF-traktatens artikel 87, stk. 1, idet det må antages, at kreditinstitutterne opnår en fordel ved at modtage kapitalindskud fra staten. Ordningen skal således anmeldes til Europa-Kommissionen med henblik på godkendelse, jf. EF-traktatens artikel 88, stk. 3.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Lovforslaget er sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Børsmæglerforeningen, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Autoriseret Markedsplads A/S, Dansk Byggeri, Dansk Ejendoms-mæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Landbrug, Danske Advokater, Danske Andelskasser, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, FDIH - Foreningen for Distance- og Internethandel, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen Registrerede Revisorer, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen i Danmark, Forsikringsmæglerne Brancheforening, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Garantifonden for indskydere og investorer, Grønlands Hjemmestyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Håndværksrådet, InvesteringsForeningsRådet, IT-branchen, Landbrugsrådet, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), OMX Den Nordiske Børs København A/S, PBS (Payment Business Services), Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Regionale Bankers Forening, Rigsrevisionen, Sammenslutningen Danske Andelskasser og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Staten vil opnå renteindtægter, men også have renteudgifter i forbindelse med finansieringen af kapitalindskuddet, ligesom der vil være en risiko for tab på lånene. Ingen konsekvenser for kommuner og regioner.	Lovforslaget forventes at medføre udgifter for 15,0 mio. kr. årligt til et styrket tilsyn i Finanstilsynet og 3,0 mio. kr. årligt til en øget mulighed for at tage konkrete sager op, hvor finansielle virksomheder foretager for aggressiv markedsføring over for kunderne. Derudover vil der blive afholdt udgifter i forbindelse med køb af eksterne rådgivere, nedsættelse af taskforce og administration af ordningen. Sidstnævnte udgifter vil blive opkrævet af de kreditinstitutter, der modtager statsligt kapitalindskud. Ingen konsekvenser for kommuner og regioner.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen konsekvenser for kommuner og regioner.	Lovforslaget vurderes at medføre mindre administrative byrder for staten i forbindelse med behandling af ansøgninger, indgåelse af aftaler og udbetaling af kapitalindskud. Ingen konsekvenser for kommuner og regioner.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslaget vurderes at have en positiv økonomisk konsekvens for kreditinstitutterne, idet disse bliver tilført kapital.	Lovforslaget vurderes at have økonomiske konsekvenser for kreditinstitutterne, idet kreditinstitutterne vil skulle betale en præmie til staten. Renten beregnes individuelt i forbindelse med aftaleindgåelsen, hvorfor den økonomiske konsekvens for kreditinstitutter ikke kan beregnes på nuværende tidspunkt. Derudover vil de kreditinstitutter, der får statsligt kapitalindskud, skulle dække statens udgifter til eksterne rådgivere, task-forcen og administration af ordningen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		Lovforslaget vurderes at have begrænsede administrative konsekvenser for kreditinstitutterne i forbindelse med udarbejdelse af ansøgning om hybrid kernekapital.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget vurderes at indeholde statsstøtte omfattet af EF-traktatens artikel 87, stk. 1, idet det må antages, at kreditinstitutterne opnår en fordel ved at modtage kapitalindskud fra staten. Ordningen skal således anmeldes til Europa-Kommissionen med henblik på godkendelse, jf. EF-traktatens artikel 88, stk. 3.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det foreslås i *stk. 1*, at der etableres en ordning, hvorefter alle kreditinstitutter i Danmark kan ansøge staten om indskud af hybrid kernekapital.

Formålet med ordningen er at styrke kreditinstitutternes kernekapitalgrundlag og derved modvirke, at pengeinstitutterne strammer udlånspolitikken i et omfang, så det selv for kreditværdige virksomheder kan blive svært at finde finansiering til sikring af en hensigtsmæssig drift og rentable investeringer. Ordningens formål er således ikke at hjælpe hverken kreditinstitutterne eller aktionærerne, men derimod at sikre finansiering til kreditværdige virksomheder og husholdninger.

I *stk. 2* defineres, hvad der forstås ved hybrid kernekapital. Hybrid kernekapital er stående rentebærende lån uden udløb på særlige vilkår, som kan variere fra lån til lån.

Hybrid kernekapital er en hybrid mellem et traditionelt (ansvarligt) lån og aktiekapital. Ejerne af hybrid kernekapital modtager - til forskel fra en aktionær - løbende en rentebetaling på kapitalindskuddet, men ejerne af hybrid kernekapital har ikke nødvendigvis krav på kompensation, hvis kreditinstituttet ikke betaler den forfaldne rente. I lighed med aktier udløber den hybride kernekapital ikke automatisk, idet den hybride kernekapital alene kan tilbagebetales, hvis Finanstilsynet giver tilladelse hertil. Hybrid kernekapital vil i en konkurssituation stå lige foran den almindelige aktiekapital.

Hybrid kapital kan have forskellig kvalitet, hvor kvaliteten måles ud fra et stabilitetssynspunkt. Det betyder, at jo mere hybrid kernekapital minder om aktiekapital, jo højere kvalitet.

Der har hidtil ikke på EU-niveau været regler for hybrid kernekapital. Den eksisterende nationale regulering er generelt baseret på retningslinjerne udstedt af Basel Komiteen i 1998, den såkaldte Sydney Press Release, hvorefter hybrid kernekapital maksimalt må udgøre 15 pct. af kernekapitalen.

Der er på EU-niveau fremsat forslag til ændring af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF, som i øjeblikket

er under behandling i Europa-Parlamentet. Det fremgår af direktivforslaget, at hybrid kernekapital fremover skal kunne udgøre op til 50 pct. af den samlede kernekapital. Baggrunden for direktivforslaget er de historiske erfaringer med hybrid kernekapital og analyser fra Committee of European Banking Supervisors (CEBS). Loftet for hybrid kernekapital i Danmark ændres med lovforslaget fra de nuværende 15 pct. af kernekapitalen til 50 pct., så det allerede nu kommer til at svare til det kommende direktiv, hvis det som ventet bliver vedtaget i sin nuværende form.

De nærmere regler om hybrid kernekapital er fastsat i §§ 129-132 i lov om finansiel virksomhed.

I *stk. 3* defineres, hvad der i denne lov forstås som kreditinstitutter. Alle kreditinstitutter, som har hjemsted i Danmark, er omfattet af ordningen. Det betyder således, at alle danske pengeinstitutter og udenlandske pengeinstitutternes datterselskaber i Danmark, realkreditinstitutter samt Danmarks Skibskredit A/S er omfattet af ordningen. Det gælder i øvrigt, at alle de omfattede institutter er underlagt tilsyn.

Solvenskrav og kapitalforhold opgøres på institutniveau og ikke på filialniveau, og det medfører, at alle danske bankers filialer er omfattet, hvad enten filialerne er beliggende i Danmark eller i udlandet.

Udenlandsk ejede kreditinstitutter (datterselskaber) i Danmark er omfattet af ordningen, idet de på lige fod med de øvrige danske kreditinstitutter formidler kredit til det danske marked som selvstændige juridiske personer i Danmark. Datterselskaber i kreditinstitutternes koncerner vil blive underlagt særlige vilkår for statslige indskud med henblik på at sikre, at statens kapitalindskud i datterselskabet ikke anvendes til at kapitalisere koncernens øvrige virksomheder. Dette kan f.eks. ske ved at fastsætte begrænsninger for ansvarlige lån indenfor en koncern, og ved at datterbanker ikke skal kunne erhverve egne aktier og aktier i koncernselskaber.

Af den foreslåede bestemmelse i *stk. 4* fremgår, at filialer i Danmark af udenlandske kreditinstitutter, danske kreditinstitutters datterselskaber i udlandet samt datterselskaber til Afviklingsselskabet etableret i medfør af lov om finansiel stabilitet ikke omfattes af loven.

F. t. l. om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter

Baggrunden for, at danske kreditinstitutters datterselskaber i udlandet ikke omfattes af loven, er bl.a. at datterselskabet udgør en selvstændig juridisk person i udlandet. En filial af et udenlandsk selskab udgør en integreret del af det udenlandske selskab og er dermed ikke en selvstændig juridisk person i Danmark. Et datterselskab hæfter for sine forpligtelser med egne aktiver, hvorimod en filials ansvar omfatter alle aktiver i det selskab, filialen er en del af. Derudover opgøres solvensbehov ikke på filialniveau, hvorfor filialer ikke kan leve op til lovens krav.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at en lang række af de øvrige europæiske lande samt USA har tilvejebragt egne ordninger, der sørger for et løft af kreditinstitutternes kernekapital i de pågældende lande.

Til § 2

Der lægges i *stk. 1* op til, at økonomi- og erhvervsministeren kan indgå aftale med kreditinstitutter og fastsætte konkrete vilkår for indskud af hybrid kernekapital, jf. i øvrigt lovens § 8. Formålet med bestemmelsen er, at ministeren skal kunne forhandle og indgå aftaler med kreditinstitutterne om indskud af hybrid kernekapital.

Det fremgår af *stk. 2 og 3*, at staten efter aftaleindgåelse med det pågældende kreditinstitut kan trække på statens konto i Danmarks Nationalbank og tilføre hybrid kernekapital direkte til det enkelte kreditinstitut. Udgifterne til trækket på statens konto i Nationalbanken optages direkte på de løbende tillægsbevillingslove.

Til § 3

Det fremgår af *stk. 1*, at alle kreditinstitutter, der modtager kapitalindskud, efter kapitalindskuddet skal have en kernekapitalprocent på mindst 12, jf. dog *stk. 4*. Formålet er, at kreditinstitutter, der får kapitalindskud, vil opnå en sådan finansiel robusthed, at de må forventes at kunne modstå tab i de kommende år, og

at de samtidig kan opretholde en rimelig udlånsportefølje.

Det forudsættes, at kreditinstituttet har en kernekapitalprocent på mindst 6, uden at der medregnes anden hybrid kernekapital, således at kreditinstituttet kan få tilført mindst 6 pct. hybrid kernekapital, så den samlede kernekapitalprocent er på mindst 12.

Det er den reviderede årsrapport for 2008 samt seneste kvartalsregnskab, der lægges til grund ved begningen.

Af *stk. 2*, fremgår det, at kreditinstitutter, der før kapitalindskuddet har en kernekapitalprocent på under 9, vil kunne få et kapitalindskud svarende til differencen mellem kernekapitalprocenten på 12 og instituttets aktuelle kernekapitalprocent, dog forudsat, at grænserne for hybrid kernekapital i § 129, *stk. 2 til 6* i lov om finansiel virksomhed giver mulighed herfor. Med aktuel kernekapitalprocent forstås kernekapitalprocenten på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen om statsligt indskud af hybrid kernekapital.

Endelig foreslås det i *stk. 3*, at kreditinstitutter, der før kapitalindskuddet har en kernekapitalprocent på 9 eller derover, højst vil kunne få et kapitalindskud svarende til en forøgelse af kernekapitalprocenten med 3. Den samlede hybride kernekapital efter kapitalindskuddet kan dog ikke overstige grænserne for hybrid kernekapital i § 129, *stk. 2 til 6*, i lov om finansiel virksomhed. Baggrunden for dette er hensynet til, at kreditpakken i størst mulig udstrækning skal adressere risikoen for en kreditklemme ved at sikre den fornødne kapitalisering af kreditinstitutterne, som er vurderet til af svare til en kernekapitalprocent på 12 af de risikovægtede aktiver.

I nedenstående tabel er det med tre eksempler søgt illustreret, hvor meget kapital et kreditinstitut kan ansøge om alt afhængig af, om instituttet har en lav, mellem eller høj kernekapitalprocent i udgangssituationen.

Eksempler på kapitalindskud før/efter indskud (kernekapitalprocent)

	Lav	Mellem	Høj
Før	9	10	14
Efter (indskud)	12	12-13	14-17

Anm.: Kernekapitalprocenten er lig kernekapital i pct. af risikovægtede aktiver.

Det følger af *stk. 4*, at de danske kreditinstitutter er meget forskellige, og nogle kreditinstitutter vil kunne have en kernekapitalprocent på under 6. Derved vil de ikke kunne opfylde kravet i *stk. 1* om at skulle have en kernekapitalprocent på mindst 12 efter et statsligt ka-

pitalindskud. For disse kreditinstitutter fastsættes det derfor, at der kan forhandles en individuel løsning som samlet set giver dem den højst mulige kernekapitalprocent. Det sker for at give også disse kreditinstitutter en finansiel stødpude og dermed et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til ikke at skulle stramme udlånspolitikken mere end den almindelige konjunkturud-

vikling tilsiger under behørig hensyntagen til, at institutterne samtidig skal drive en sund og ansvarlig forretning. Det er således hensigten med den individuelle løsning at give sådanne kreditinstitutter en robusthed, som svarer til det, som virksomheder med en kernekapitalprocent på over 6 opnår med kapitalindskud efter bestemmelserne i stk. 1 og 2. Det vil fortsat være en forudsætning for at opnå kapitalindskud, at kreditinstitutterne opfylder solvenskravene i lov om finansiel virksomhed.

Til § 4

Kreditinstitutter, som på ansøgningstidspunktet overholder solvenskravet på 8 pct., jf. § 124, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, instituttets individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, eller et af Finanstilsynet eventuelt individuelt højere solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, kan søge om statsligt kapitalindskud. Fristen for at ansøge om indskud af hybrid kernekapital er til og med den 30. juni 2009. Henvisningen til lovens § 1, stk. 2, er en præcision af, at det alene er hybrid kernekapital efter denne lov, der er omfattet af ansøgningsfristen.

Det foreslås med *stk. 2*, at økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte regler om at forlænge den generelle ansøgningsfrist i *stk. 1* for en nærmere afgrænset periode, såfremt ministeren finder, der er behov herfor.

Til § 5

Ansøgningerne om et statsligt kapitalindskud indsendes til Økonomi- og Erhvervsministeriet og behandles i en task-force, der oprettes midlertidigt i Økonomi- og Erhvervsministeriet. Der kan i forbindelse med behandlingen af ansøgningerne søges bistand fra eksterne finansielle sagkyndige. Økonomi- og erhvervsministeren træffer afgørelse på baggrund af en indstilling fra Koordinationsgruppen for finansiel stabilitet (Økonomi- og Erhvervsministeriet, Finansministeriet og Danmarks Nationalbank). De kreditinstitutter, der får statsligt kapitalindskud, vil skulle dække statens udgifter til eksterne rådgivere og administration af ordningen. Koordinationsgruppen vil, i behandlingen af ansøgningerne, trække på Finanstilsynet ved bedømmelsen af, om institutterne opfylder kriterierne. Den løbende administration af kapitalindskuddene skal ske igennem en af statens eksisterende tilskudsadministrationer (Økonomistyrelsen), som der vil blive indgået en administrationsaftale med.

Ansøgningen skal ifølge *stk. 1, nr. 1*, indeholde en redegørelse fra kreditinstituttet om instituttets økonomiske stilling og fremtidsudsigter.

Redegørelsen skal bl.a. indeholde en beskrivelse af virksomhedens økonomiske stilling og en begrundet angivelse af den forventede økonomiske udvikling i de kommende år. Derudover kan redegørelsen indeholde en beskrivelse af, hvordan udlånet fordeler sig på husholdninger og virksomheder, herunder brancher, samt på kredittyper og lånestørrelser samt en kvalitativ beskrivelse af kreditinstituttets udlånspolitik, herunder ændringer i udlånsbetingelser og vilkår.

Ydermere kan der eksempelvis indgå en beskrivelse af virksomhedens indtjening, omkostninger, tabsrisici, hensættelser og den generelle udvikling i ind- og udlån.

Der skal også i redegørelsen indgå en vurdering af den finansielle virksomheds fremtidsmuligheder med forslag til, hvilke initiativer der bør foretages under hensyn til den forventede, økonomiske udvikling.

Stk. 1, nr. 2 og 3, bestemmer endvidere, at ansøgningen skal indeholde en opgørelse af instituttets individuelle solvensbehov samt revideret årsrapport for 2008 og seneste kvartalsregnskab. Instituttets individuelle solvensbehov opgøres efter reglerne i bilag 1 til Finanstilsynets bekendtgørelse om kapitaldækning.

Seneste kvartalsregnskab skal alene vedlægges ansøgningen, såfremt kvartalsregnskabet er fra 1. kvartal af 2009 eller senere, således at kvartalsregnskabet bibringer nye oplysninger i forhold til årsrapporten fra 2008.

Stk. 1, nr. 4, bestemmer, at ansøgningen skal vedlægges en udtalelse fra kreditinstituttets godkendte revisor. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler for udtalelsen fra revisor, jf. *stk. 2*.

I *stk. 2* foreslås det, at økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om ansøgningskrav, om udtalelsen fra revisor og om behandling af ansøgningerne.

Det foreslås i *stk. 3*, at kreditinstitutter, der ansøger om hybrid kernekapital, er forpligtet til at orientere Økonomi- og Erhvervsministeriet, såfremt der i perioden mellem ansøgningstidspunktet og tidspunktet for aftaleindgåelsen sker væsentlige ændringer i instituttets økonomiske forhold.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Økonomi- og Erhvervsministeriet bliver underrettet om forhold af betydning for vurderingen af det statslige indskud af hybrid kernekapital. Dette kan omfatte væsentlige ændringer i instituttets solvens- og kernekapitalprocent, individuelle solvensbehov og kapitalens sammensætning samt væsentlige ændringer i ejerfor-

hold, concernforhold eller andre forhold af betydning for instituttets økonomiske stilling.

Til § 6

Det fremgår af bestemmelsen, at de enkelte kreditinstitutter i stedet for at indgå en aftale om indskud af hybrid kernekapital kan ansøge om, at staten afgiver en tegningsgaranti ved en kapitalrejsning blandt private investorer. Ansøgningsfristen er den 30. juni 2009.

I praksis kan det, når der udstedes hybrid kernekapital, ske som et offentligt udbud på grundlag af et prospekt, der beskriver dels den virksomhed, der udsteder den hybride kernekapital, dels vilkårene for den hybride kernekapital, herunder obligationernes pålydende værdi. På baggrund af den eventuelle efterspørgsel, som investorerne melder ind i form af købstilbud, fastsættes kursen på obligationen, så efterspørgslen svarer til det ønskede udbud af hybrid kernekapital.

I ansøgningen om garantitegning skal kreditinstituttet dokumentere, at der vil være private investorer, der er villige til, eller i hvert fald har udvist interesse for, at investere i instituttet og desuden beskrive de vilkår og den procedure, der vil være gældende for investeringsrunden. Det er ikke et krav, at der skal fremlægges dokumentation for, at private investorer vil investere for hele det samlede beløb, men det skal dokumenteres, at investorerne er interesserede i væsentlige dele heraf. Hvis ansøgningen imødekommes, afgiver staten en tegningsgaranti på et beløb svarende til den samlede størrelse af obligationsudstedelsen.

Staten forpligter sig ved at afgive en tegningsgaranti til at ville købe den del af udstedelsen, der ikke bliver købt af private investorer til en på forhånd fastsat kurs, som typisk vil svare til den pålydende værdi minus en mindre rabat. Nærmere regler for betaling vil blive fastsat af økonomi- og erhvervsministeren, jf. stk. 3.

Baggrunden for modellen er, at andre investorer, f.eks. institutionelle investorer eller aktionærer, kan bidrage til at løfte en del af kreditinstitutternes kapitalbehov.

Det foreslås med *stk. 2*, at økonomi- og erhvervsministeren kan forlænge den generelle ansøgningsfrist i *stk. 1*, for en nærmere afgrænset periode, såfremt ministeren finder, der er behov herfor.

Det fremgår endvidere af *stk. 3*, at økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte regler om ansøgningen, behandling af ansøgningen, betalingsvilkår samt vilkår for, at staten afgiver en tegningsgaranti.

Bemyndigelsen tænkes anvendt til at fastsætte regler om ansøgningens indhold, da de nærmere vilkår for afgivelse af en tegningsgaranti, herunder betalingsvilkåret, tænkes fastsat ved individuel forhandling, dog således at vilkårene i § 8 er gældende, ligesom der stilles krav til ansøgningen svarende til ansøgningskravene i § 5, stk. 1. Jo større del af udstedelsen, der tegnes af private investorer, jo mere kan vilkårene for statens eventuelle tegning afvige fra de vilkår, der gælder ved et rent statsligt kapitalindskud. Det skyldes at vilkårene for udstedelsen, herunder prisen, er testet og accepteret af markedet, hvilket ikke er tilfældet for de rent statslige kapitalindskud.

Til § 7

Det foreslås, at personer, der medvirker ved behandlingen af ansøgninger i henhold til lov om statslige kapitalindskud i kreditinstitutter, under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e har tavshedspligt i forhold til oplysninger, som de i den forbindelse opnår kendskab til.

Indførelsen af denne særlige tavshedspligt for de omhandlede personer skal ses på baggrund af karakteren af de oplysninger, som vil blive tilvejebragt i forbindelse med Økonomi- og Erhvervsministeriets behandling af en ansøgning i henhold til loven, herunder på baggrund af det pågældende kreditinstituts indgivelse af ansøgning, jf. herved lovforslagets §§ 5 og 6.

Tavshedspligten vil ikke kun gælde for de personer i Økonomi- og Erhvervsministeriet, der medvirker under behandlingen af en ansøgning i henhold til loven. Også andre personer, som medvirker under behandlingen af en sådan ansøgning, vil således være undergivet tavshedspligt efter den foreslåede bestemmelse. Det drejer sig bl.a. om de personer, der medvirker i forbindelse med, at Koordinationsgruppen for Finansiell Stabilitet (Økonomi- og Erhvervsministeriet, Finansministeriet og Danmarks Nationalbank) afgiver indstilling om, hvorvidt det ansøgende kreditinstitut opfylder lovens krav. Omfattet af tavshedspligtsbestemmelsen vil endvidere bl.a. være personer, der som særlige eksterne sagkyndige mv. yder rådgivning og anden form for bistand i forbindelse med behandlingen af en ansøgning i henhold til loven.

Tavshedspligten vil også gælde efter et eventuelt ansættelses- eller kontraktforholds ophør, jf. straffelovens §§ 152-152 e.

Den foreslåede særlige tavshedspligtsbestemmelse vil i øvrigt have den virkning, at der ikke vil være aktindsigt efter offentlighedsloven i de omhandlede oplysninger.

Til § 8

Det bestemmes i *stk. 1*, at statsligt indskud af hybrid kernekapitel er betinget af, at kreditinstituttet på tidspunktet for aftaleindgåelsen fortsat opfylder solvenskravene og opfylder lovens krav om, at kreditinstituttet umiddelbart efter kapitalinskuddet skal have en kernekapitalprocent på 12, jf. dog lovens § 3, stk. 4. Kravet stilles for at sikre, at kreditinstituttet også på tidspunktet for aftaleindgåelsen er solvent, således at kapitalinskuddet ikke tilføres et kreditinstitut, der efter ansøgningsfristen ikke længere opfylder lovens solvenskrav og derfor bør afvikles.

Det fastslås i *stk. 2*, at der gælder en række vilkår for modtagelse af kapitalindskud.

Vilkårene for det enkelte institut vil blive fastlagt efter individuel forhandling, og der vil herefter blive indgået aftale om statsligt indskud af hybrid kernekapital på de aftalte vilkår.

Det følger af *stk. 2, nr. 1*, at kreditinstituttets kapitalindskud har til formål at skabe luft i instituttets udlånspolitik.

Det enkelte kreditinstitut, jf. *stk. 2, nr. 2*, skal hvert halve år efter modtagelsen af kapitalinskuddet offentliggøre en redegørelse om udlånsudviklingen i kreditinstituttet.

Det bestemmes i *stk. 2, nr. 3*, at et kreditinstitut ikke må foretage kapitalnedsættelser eller iværksætte nye tilbagekøbsprogrammer af egne aktier.

Det bestemmes i *stk. 2, nr. 4*, at der i overensstemmelse med de krav, der blev stillet i aftalen mellem regeringen og Det Private Beredskab af 5. oktober 2008 om finansiel stabilitet, at kreditinstituttet ikke må udstede fonds- eller friaktier til favørkurs eller gøre brug af lignende fordelagtige ordninger til direktionen, før instituttet har tilbagebetalt statens kapitalindskud.

Forbuddet omfatter alene ordninger til direktionen og således ikke ordninger for medarbejdere.

Det bestemmes i *stk. 2, nr. 5*, at kreditinstitutter, der modtager kapitalindskud, må udbetale udbytte fra den 1. oktober 2010, forudsat at det kan finansieres ud fra de løbende overskud. Det vil sige fra det tidspunkt, hvor garantiordningen i medfør af lov om finansiel stabilitet udløber – forudsat at udbyttebetalingerne kan finansieres ud af de løbende overskud og i øvrigt ikke overstiger, hvad der er forsvarligt under hensyn til selskabets økonomiske stilling.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 6*, at et kreditinstitut, der modtager kapitalindskud, ikke må anvende midler – bortset fra udbyttebetalinger under de restriktioner, der følger af denne lov – til at kapitalisere koncernens øvrige virksomheder, bortset fra egne datterselskaber, eller erhverve egne aktier eller aktier i andre selskaber

i koncernen, hvilket i helt særlige tilfælde kan fraviges.

Ordningen er målrettet mod at sikre øget kreditgivning i Danmark. Det er derfor ikke tilladt for et selskab, der modtager kapitalindskud, at overføre indskuddet til moderselskabet eller søsterselskaber. For datterselskaber af finansielle koncerner vil det derfor indgå i aftalevilkårene, at den tilførte kapital i videst muligt omfang skal anvendes til at sikre konsolidering og øget kreditgivning i Danmark. Det sker for at sikre, at indskuddene anvendes til at skabe rum til udlånsvirksomhed samt undgå, at kapitaltilførslen skaber konkurrenceforvridning på f.eks. forsikrings- og pensionsområdet, mellem koncernforbundne selskaber og andre selskaber.

Muligheden for at fravige kravene tænkes anvendt, hvis der på et tidspunkt efter kapitaltilførslen opstår økonomiske problemer i kreditinstituttet eller i et andet selskab i koncernen af betydning for kreditinstituttets økonomiske stilling. Det vil eksempelvis kunne tillades, at kreditinstituttet i en periode holder igen med udlån eller overfører midler til kapitalisering af andre selskaber i koncernen. Økonomiske problemer i dele af finansielle koncerner vil ofte have betydning for selv de sunde selskaber i koncernen, hvorfor det kan være fornuftigt i en sådan situation at lade et kreditinstitut tilføre midler til andre dele af koncernen.

Da formålet med ordningen om indskud af kapitalindskud er at sikre en forhøjelse af basiskapitalen for kreditinstitutter i Danmark, vil der som en del af vilkårene for det statslige kapitalindskud yderligere blive stillet som krav, at datterselskaber af udenlandske moderselskaber ikke foretager udbytteudbetaling, for derved at undgå en udvanding af ordningen. Udenlandske moderselskaber må dog udløde udbytte, forudsat at dette ikke afhænger af udbyttebetaling fra det danske datterselskab.

Det følger af *stk. 2, nr. 7*, at et kreditinstitut i den periode, hvor det modtager statslige kapitalindskud, ikke må igangsætte nye aktieoptionsprogrammer eller lignende ordninger til direktionen eller forlænge eller forny eksisterende programmer.

Forbuddet omfatter alene ordninger til direktionen og således f.eks. ikke aktieordninger for medarbejdere, herunder ordninger omfattet af ligningslovens § 7 A.

Det fremgår af *stk. 2, nr. 8*, at et kreditinstitut ikke må aflønne medlemmer af direktionen med andre variable lønandele i et omfang, som overstiger 20 pct. af den samlede grundløn inklusiv pension.

Ordningen vil alene omfatte aftaler om variable løndelev, som indgås efter lovens fremsættelse. Allere-

de indgåede aftaler om variable løndele vil således kunne fortsætte indtil udløb af den pågældende aftaleperiode. Eksisterende incitamentsordninger må ikke forlænges eller fornyes.

Kreditinstitutter, der ikke tilføres kapitalindskud, er omfattet af § 77 a i lov om finansiel virksomhed, hvor- efter variable løndele maksimalt må udgøre 50 pct. Når et kreditinstitut ikke længere modtager statsligt kapitalindskud, vil instituttet ligeledes være omfattet af § 77 a i lov om finansiel virksomhed.

Det bestemmes i *stk. 2, nr. 9*, at et kreditinstitut ikke må fradrage mere end halvdelen af den enkelte direktørlønning i kreditinstitutets skatteregnskab. Institut- tet skal i en note til årsrapporten oplyse, hvor stor et beløb, der er foretaget skattemæssigt fradrag for.

Bestemmelsen kan ikke håndhæves af skattemyn- dighederne.

Kreditinstitutterne skal i medfør af *stk. 2, nr. 10*, be- tale en rente for kapitalindskuddet. Renten forhandles individuelt i forbindelse med indgåelsen af aftalen med det enkelte kreditinstitut og baseres på det enkel- te instituts type og risikoprofil. Desuden vil de økono- miske vilkår i ordningen blive tilrettelagt således, at staten – som modstykke til den risiko skatteyderne bærer – kan forvente at få et rimeligt afkast for at stille kapital til rådighed for kreditinstitutterne.

Det forventes, at renten for kapitalindskuddet gen- nemsnitligt vil være på ca. 10 pct. årligt. Renten skal, i overensstemmelse med EU's retningslinjer, fastsæt- tes individuelt for de enkelte kreditinstitutter ud fra deres kvalitet målt ved f.eks. kapitaloverdækning og risikoprofil. Derfor kan gennemsnittet – afhængigt af, hvilke kreditinstitutter der vælger at deltage i ordnin- gen – ende med at afvige fra de gennemsnitlige 10 pct.

årligt. Denne rente vurderes at være forenelig med de retningslinjer, der er fastlagt på EU-niveau, og svarer til de afkastkrav, der har været stillet i forbindelse med offentlige kapitalindskud i andre EU-lande.

I EU's retningslinjer er der som mål for graden af ri- siko, som spiller ind på prisdifferentieringen af kapi- talindskuddet, lagt en betydelig vægt på rating. Kredi- tinstitutter med en rating på A eller derover kan i hen- hold til EU's retningslinjer undgå tillæg til mini- mumsprisen. De internationale historiske erfaringer er, at institutter med en rating på AA- eller derover (kaldet gruppe I) i gennemsnit har en risikopræmie på kernekapital, der er ca. 0,75 procentpoint lavere, end hvad der gælder for institutter med en rating mellem A- og A+ (gruppe II), mens risikopræmien for institut- ter med en rating på BBB+ eller derunder (gruppe III) i gennemsnit har en risikopræmie på kernekapital, der er ca. 2,25 procentpoint højere end institutter i gruppe I.

Kreditinstitutter, der ikke allerede er ratede, vil ved prisfastsættelsen af kapitalindskuddet blive indplace- ret i tre grupper ved at sammenligne dem med de alle- rede ratede kreditinstitutter på en række underliggen- de faktorer, såsom kernekapital, gearing, indlånsun- derskud, likviditetsrisiko, indtjening og kreditkvalitet. Derved vil alle institutter på et gennemsnitligt og ob- jektivt grundlag kunne klassificeres i tre kategorier. Prisfastsættelsen af de enkelte institutter vil samlet set indebære, at renten vil variere fra ca. 9 pct. årligt og op til ca. 11,25 pct. årligt, jf. nedenstående tabel. I det omfang at der forekommer ændringer i den nuværen- de rente på den femårige statsobligation, vil det få ind- flydelse på nedenstående renter.

Afkastkrav for forskellige typer af pengeinstitutter

	I (»God« rating)	II (»Moderat« rating)	III (»Dårlig« rating)
Afkastkrav i pct.	9	9,75	11,25

Den faktiske gennemsnitlige rente vil afhænge af, hvilke kreditinstitutter der søger, og hvor meget de sø- ger.

Da de statslige kapitalindskud skal være midlertidi- ge, er der behov for at skabe incitamentter og økono- misk tilskyndelse til, at kreditinstitutterne afvikler ka- pitalindskuddet.

For det første vil den løbende rentebetaling stige, hvis pengeinstituttet i større omfang begynder at ud- betale udbytte. Den dividende-relaterede rentebeta- ling er ikke en begrænsning på institutternes udbytte,

men alene en sikring af, at staten altid får mere i rente, end hvad aktionærerne får i udbytte.

Konkret sker stigningen ved, at den løbende for- rentning efter det tredje år fastsættes på følgende må- de:

- 1) En løbende minimumsforrentning på 10 pct., el- ler
- 2) en dividende-relateret løbende forrentning på 125 pct. af den samlede dividendebetaling skaleret med udstedelsens andel af værdien af instituttet

på udstedelsestidspunktet, hvis dette beløb er højere end beløbet i nr. 1.

Udstedelsens andel af værdien af instituttet på udstedelsestidspunktet er et udtryk for statens relative vægt i instituttet. Det sikres dermed, at staten får det ønskede afkast, uden at kreditinstitutternes muligheder for at ændre aktiekapitalen ved f.eks. at lave nyudstedelser og aktiesplit begrænses. Dermed er der heller ikke behov for f.eks. statslig vretore i forhold til beslutninger, der vedrører kreditinstitutternes aktiekapital. Værdien af kreditinstituttet opgøres for børsnoterede banker som markedsværdien, mens den for øvrige banker vil blive opgjort som den indre værdi på udstedelsestidspunktet. For banker, der er datterselskaber af børsnoterede selskaber, vil de blive forhandlet en konkret løsning. For øvrige ikke-børsnoterede virksomheder og realkreditinstitutter tages der udgangspunkt i den i regnskabet opgjorte indre værdi. For spare- og andelskasser laves der et skøn over værdien.

Mekanismen kan illustreres ved et eksempel:

En børsnoteret bank med en markedsværdi på 10 mia. kr. får et statsligt kapitalindskud på 5 mia. kr. Som udgangspunkt er rentebetalingen derfor 500 mio. kr. ved en rente på 10 pct. Hvis instituttet i f.eks. det 5. år samlet set udbetaler dividende for 500 mio. kr., vil den dividende-relaterede rente være 313 mio. kr. (500 mio. kr. gange 1,25 gange 0,50). Den faktiske rentebetaling bliver derfor 500 mio. kr., fordi den dividende-relaterede rente ikke overstiger den løbende minimumsforrentning. Hvis instituttet i stedet for samlet set udbetaler dividende for 900 mio. kr., vil den dividende-relaterede rente være 563 mio. kr. (900 mio. kr. gange 1,25 gange 0,50). Den faktiske rentebetaling bliver derfor i dette tilfælde 563 mio. kr. Sandsynligheden for, at statens krav på rente fastsættes ved dividende-mekanismen, vil afhænge af den fremtidige aktiekursudvikling. Jo større fremtidige kursstigninger, jo større er sandsynligheden for, at mekanismen kommer til at gælde i konkrete tilfælde, og at pengeinstitutterne derfor vil ønske at erstatte den »dyre« statslige kapital med »billigere« privat kapital.

For det andet vil det være dyrere at indfri efter det 5. år. Konkret sker det ved, at indfrielse kan ske til pari de første 5 år, mens det i det 6. år skal ske til kurs 105, og fra det 7. år og frem skal ske til kurs 110. Derved bliver den effektive forrentning højere, hvis indfrielse sker efter det 5. år. Vilkkårene for indfrielse vil blive fastsat i forbindelse med aftaleindgåelsen med de enkelte pengeinstitutter.

Det følger af *stk. 3*, at det ud over de i *stk. 2*, nr. 1-10, nævnte vilkår gælder, at datterselskaber af udenlandske finansielle koncerner i vidst muligt omfang

skal anvende det tilførte kapitalindskud til at sikre konsolidering og øget kreditgivning i Danmark. Baggrunden herfor er at sikre, at indskuddene anvendes til at skabe rum for udlånsvirksomhed samt undgå, at kapitalindskuddet skaber konkurrenceforvridning på f.eks. forsikrings- og pensionsområdet mellem koncernforbundne selskaber og andre selskaber.

Det foreslås i *stk. 4*, at et kreditinstitut ikke må udbetale udbytte til og med den 30. september 2010.

Der blev i forbindelse med aftalen af 5. oktober 2008 mellem regeringen og Det Private Beredskab om sikring af finansiell stabilitet fastsat en række restriktioner, herunder forbud mod udbyttebetaling og aktieoptionsordninger, for pengeinstitutter omfattet af den statslige garantiordning frem til ordningens ophør den 30. september 2010.

I *stk. 4, 2. pkt.*, bestemmes det, at udbyttebetalinger uanset 1. pkt. kan finde sted inden for udenlandske koncerner. Der er i lov om finansiell stabilitet § 13, *stk. 5, 3. pkt.*, en lignende adgang indenfor udenlandske koncerner med et pengeinstitut omfattet af ordningen. Endvidere kan udenlandske moderselskaber udlodde udbytte, forudsat at dette ikke afhænger af udbyttebetaling fra det danske datterselskab. Det vil f.eks. betyde, at bestyrelser i danske pengeinstitutter ikke må indstille, at generalforsamlingen udbetaler udbytte, medmindre det udenlandske moderselskab har erklæret, at udbyttebeløbet fra datterselskabet ikke anvendes til udbetaling af udbytte i moderselskabet.

I *stk. 5* indføres en bemyndigelse til økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om fastsættelsen og beregningen af den rente, som skal betales til staten i henhold til § 8, *stk. 2*, nr. 10.

Det følger af *stk. 6*, at i de tilfælde, hvor et kreditinstituts hybride kernekapital udgør mere end 35 pct. af den samlede kernekapital, kan Finanstilsynet kræve kapitalen omdannet til aktiekapital, såfremt kreditinstituttet kommer i vanskeligheder. Ved vanskeligheder forstås økonomiske problemer af en karakter, der indebærer nærliggende risiko for, at instituttet ikke længere opfylder lovgivningens kapitalkrav. Derudover bemyndiges økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om konvertering.

Baggrunden for bestemmelsen er, at det i den kommende ændring af kapitalkravsdirektiverne, jf. *pkt. 2.2.1.* i lovforslagets almindelige bemærkninger, forventes indført, at hybrid kernekapital uden udløbsdato, der både skal konverteres til aktiekapital i en nødsituation, og til enhver tid kan konverteres til aktiekapital på tilsynsmyndighedernes forlangende, kan udgøre op til 50 pct. af kernekapitalen. Anden hybrid

kernekapital må udgøre op til 35 pct. af kernekapitalen.

Staten vil kun indskyde hybrid kernekapital med vilkår om tvangskonvertering, hvis det er nødvendigt at gå op over 35 pct. af kernekapitalen for at sikre en tilstrækkelig kapitalisering af det enkelte kreditinstitut. Det vil sige, at kreditinstituttet får en kernekapitalprocent på 12 efter tilførslen af hybrid kernekapital, jf. dog § 3, stk. 4.

Konverteringsforholdet fastsættes ud fra kursen på kreditinstituttets aktier på tidspunktet for konverteringen. Staten vil i tilfælde af en sådan tvangsmæssig konvertering kunne få ejerandele på væsentligt over 50 pct. Såfremt kreditinstituttet har stemmeretsbegrænsninger, får staten imidlertid ikke en indflydelse svarende til en normal majoritetsaktionær, hvilket ikke er hensigtsmæssigt, da det forhindrer staten i at forsvare værdien af sine aktier eksempelvis ved at gennemtvinge et salg af selskabet. Derfor vil staten ved indskud af hybrid kernekapital, der skal kunne udgøre mere end 35 pct. af kernekapitalen stille krav om, at eventuelle stemmeretsbegrænsninger og ejerlofter ophæves af selskabets generalforsamling.

3. pkt. er en undtagelse til reglerne om overtagelsestilbud i § 31, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. I medfør af § 31, stk. 1, har en erhverver af aktier pligt til at komme med et overtagelsestilbud, hvis vedkommende f.eks. kommer til at besidde flertallet af stemmerettighederne i selskabet. I medfør af § 31, stk. 4, kan Finanstilsynet fritage for pligten til at afgive overtagelsestilbud, såfremt særlige forhold gør sig gældende. Med det foreslåede 3. pkt. fastsættes en generel undtagelse for omdannelse af statens indskud af hybrid kernekapital til aktiekapital.

Det bestemmes i *stk. 7*, at staten kan vælge at sælge og i øvrigt disponere over den hybride kernekapital, samt at kreditinstitutterne kan indfri det statslige kapitalindskud efter 3 år. Salg af det hybride kapitalindskud er en af mulighederne for staten til at afvikle det statslige kapitalindskud. Det kan enten ske på individuel basis, ved at staten sælger sin fordring mod et bestemt kreditinstitut, eller som led i et større frasalg. Staten kan sælge til enkeltinvestorer eller til en bredere investorkreds, afhængig af hvad der i det konkrete tilfælde er mest hensigtsmæssigt. Det følger af det almindelige udgangspunkt, at det er kreditor, som afholder udgifterne forbundet hermed.

Staten kan til enhver tid sælge og i øvrigt disponere over den hybride kernekapital.

Kreditinstitutterne kan allerede efter 3 år indfri de statslige kapitalindskud. Indfrielse skal godkendes af Finanstilsynet og forudsætter blandt andet, at de stats-

lige kapitalindskud erstattes af kapital af en tilsvarende kvalitet.

Det følger af bestemmelsen i *stk. 8*, at kreditinstitutter, der tilføres hybrid kernekapital, skal betale statens udgifter til eksterne rådgivere og administration af ordningen.

Baggrunden for bestemmelsen er, at staten i forbindelse med tilførslen af hybrid kernekapital vil skulle afholde omkostninger til bl.a. administration samt finansielle og juridisk rådgivning ved vurderingen af de indkomne omkostninger. Det foreslås i *stk. 8*, at kreditinstitutterne refunderer og betaler for disse omkostninger.

Økonomi- og erhvervsministeren vil fastsætte nærmere regler herfor, idet kun omkostninger, der direkte kan henføres til de statslige indskud af hybrid kernekapital, vil kunne dækkes. Det forventes, at det enkelte pengeinstitut vil skulle betale dels et fast bidrag, dels et bidrag, der afhænger af kapitalindskuddets størrelse.

Det følger af bestemmelsen i *stk. 9*, at kreditinstitutter, der indgår i en koncern, inden for rammerne af den sædvanlige virksomhed frit kan organisere virksomheden i relation til såvel kapital som likviditet som risiko.

Når der indgås aftale om kapitalindskud med kreditinstitutter, der indgår i en koncern inden for EU eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, er det rimeligt at tage hensyn til koncernens adgang til at tilrettelægge koncernens virksomhed inden for de rammer, som er fastlagt af den myndighed inden for EU/EØS, der har det overordnede ansvar for det konsoliderede tilsyn med koncernen. Bestemmelsen sikrer, at loven ikke unødigt griber ind i den ret, kreditinstitutter inden for en koncern har til at tilrettelægge deres sædvanlige virksomhed. Det understreges, at denne ret omfatter dispositioner i såvel kapital- som likviditets- og risikomæssig henseende. Det vil i praksis betyde, at de fortsat kan foretage koncerninterne overførsler af likviditet, og at de i øvrigt har mulighed for at organisere virksomheden i relation til kapital og risiko.

Økonomi- og erhvervsministeren kan i medfør af *stk. 10*, fastsætte en række yderligere vilkår i forbindelse med indgåelsen af aftaler om kapitalindskud med det enkelte kreditinstitut. Et yderligere vilkår kan være, at staten i forbindelse med udbetalingen kan kræve en såkaldt ”due diligence”.

Til § 9

Det følger af *stk. 1*, at udgangspunktet er, at den hybride kernekapital udbetales umiddelbart efter aftale-

indgåelse. Økonomi- og erhvervsministeren kan indgå aftale om, at udbetalingen finder sted på et senere tidspunkt, dog senest den 31. december 2009, jf. *stk. 2*. Det er en generel frist, som økonomi- og erhvervsministeren kan beslutte at forlænge, jf. *stk. 3*.

Et kreditinstitut, der har indgået aftale om indskud af hybrid kernekapital, er i medfør af *stk. 4*, forpligtet til at orientere Økonomi- og Erhvervsministeriet, hvis der i perioden mellem tidspunktet for aftaleindgåelsen og tidspunktet for udbetalingen sker væsentlige ændringer i instituttets økonomiske forhold.

Det følger af *stk. 5*, at økonomi- og erhvervsministeren i forbindelse med aftaleindgåelsen kan fastsætte øvrige vilkår for udbetalingen.

Udbetalingen kan efter nærmere aftale ske i danske kroner, euro eller anden kapital.

Til § 10

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Aktieselskabslovens kapitel 6 om konvertible og udbyttegivende gældsbreve, jf. lovbekendtgørelse nr. 649 af 15. juni 2006 som senest ændret ved lov nr. 510 af 17. juni 2008, finder tilsvarende anvendelse på hybrid kernekapital efter denne lov med to undtagelser. Kreditinstitutter med kapitalindskud i form af hybrid kernekapital efter denne lov har ret til at tilbagebetale hybrid kernekapital med Finanstilsynets tilladelse, og for kreditinstitutter, der ikke er aktieselskaber, finder kapital 6 anvendelse med de fornødne tilpasninger.

Det er forudsat, at statslige kapitalindskud i danske pengeinstitutter - i form af hybrid kernekapital - i tilfælde af en konvertering til aktiekapital mindst vil ske til den pålydende værdi per aktie, dvs. kurs pari. Dette er i overensstemmelse med reglen i aktieselskabslovens § 13, stk. 1, hvoraf det følger, at det beløb, som skal betales for en aktie, ikke må være lavere end aktiens pålydende værdi.

Det følger af aktieselskabslovens § 41, stk. 4, at såfremt det beløb, der er indbetalt for et gældsbreve, er mindre end det pålydende beløb af den eller de aktier, hvormed gældsbreve ifølge lånevilkårene skal kunne ombyttes, må ombytningen kun gennemføres, såfremt forskellen dækkes ved indbetaling eller af den del af selskabets egenkapital, der kan anvendes til udbytte. Denne regel vil ikke være til hinder for at konvertere hybrid kernekapital til aktier til en kurs, der som mindst er pari, idet der ikke er tale om, at den hybride kernekapital udlånes af staten til mindre end det pålydende beløb af de aktier, hvormed det konvertible gældsbreve ifølge lånevilkårene kan ombyttes. Det er i øvrigt uden betydning for adgangen til at konvertere det konvertible gældsbreve til aktier, om markedsprisen

eller kursen på det konvertible gældsbreve er mindre end det konvertible gældsbreves pålydende værdi, idet dette ikke umiddelbart vil være i strid med reglen i aktieselskabslovens § 13, stk. 1, hvoraf det følger, at det beløb, som skal betales for en aktie, ikke må være lavere end aktiens pålydende, da selskabet (kreditinstituttet), ved statens indbetaling af den hybride kernekapital, har fået det nominelle beløb, der er påført det konvertible gældsbreve.

Bestemmelsen i aktieselskabslovens § 41, stk. 1, om, at generalforsamlingen kan træffe beslutning om optagelse af lån mod obligationer eller andre gældsbreve, der giver långiveren ret til at konvertere sin fordring til aktier i selskabet, er ikke til hinder for, at staten alene kan konvertere hybrid kernekapital til aktier i henhold til de særlige regler, der gælder herfor i lov om finansiel virksomhed, herunder at det alene kan ske med Finanstilsynets samtykke.

Det følger af aktieselskabslovens § 42, stk. 1, at anmeldelse om beslutning om udstedelse af konvertible gældsbreve eller obligationer i henhold til § 41 og § 41 b, stk. 3, skal være modtaget i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen senest 2 uger efter, at beslutningen er truffet. Anmeldelsen skal indeholde oplysning om det beløb, som aktiekapitalen ved ombytning kan forhøjes med, samt om den tid inden for hvilken ombytning kan ske. Hybrid kernekapital er et ansvarligt stående lån uden udløbsdato efter nærmere regler, der er fastsat i lov om finansiel virksomhed. Det vurderes ikke, at den manglende udløbsdato er i strid med kravet om, at den tid, inden for hvilken ombytning kan ske, skal angives ved anmeldelsen til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, såfremt det blot oplyses, at lånet er et ansvarligt stående lån uden udløbsdato.

Realkreditinstitutter skal som hovedregel være organiseret som aktieselskaber, jf. lov om finansiel virksomhed § 12, og udgangspunktet er, at de samme regler, der gælder for pengeinstitutter, der er organiseret som aktieselskaber, ligeledes gælder for realkreditinstitutter.

Sparekasser skal være organiseret som selvejende institutioner, mens andelskasser skal være organiseret som andelsselskaber, jf. lov om finansiel virksomhed § 12. Lov om finansiel virksomhed §§ 84 og 88 oplyser en række bestemmelser i Aktieselskabsloven, der med de fornødne tilpasninger og med de afvigelser, der følger af lov om finansiel virksomheds bestemmelser, ligeledes finder anvendelse på henholdsvis sparekasser og andelskasser.

Idet der ikke gælder deklaratoriske regler for reguleringen af selvejende institutioner eller andelsselskaber med begrænset ansvar, må spørgsmålet om, hvor-

F. t. l. om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter

vidt sparekasser og andelskasser kan udstede udbyttegivende gældsbreve og/eller konvertible gældsbreve, og med hvilken majoritet og under iagttagelse af hvilke formkrav det i givet fald kan ske, som udgangspunkt bero på en fortolkning af den enkelte sparekasses henholdsvis andelskasses vedtægter.

Danmarks Skibskredit er et aktieselskab (Danmarks Skibskredit A/S), der med mindre andet fremgår af skibsfinansieringsinstitutloven, er omfattet af de samme regler om udbyttegivende gældsbreve og konvertible gældsbreve, som dem der gælder for pengeinstitutter, der er organiseret som aktieselskaber.

Til § 11

Staten har indgået aftale med en finansiel rådgiver, der skal bistå staten dels med udviklingen af modellen for tilførslen af hybrid kernekapital, dels med behandlingen af de enkelte ansøgninger om kapitalindskud. I aftalen er der to vilkår, der vurderes at kræve bevillingsmæssig hjemmel, da de i forhold til budget- og bevillingsreglerne ikke kan anses som sædvanlige, hvorfor aftalen er indgået med forbehold for, at der opnås den nødvendige hjemmel, og under forudsætning af at staten vil søge at opnå denne hjemmel i forbindelse med fremsættelsen af lovforslag om statslige kapitalindskud for Folketinget. Det bemærkes, at selv om de to vilkår må anses for usædvanlige i forhold til statens budget- og bevillingsregler, må begge anses som sædvanlige i kontrakter med internationale finansielle rådgivere, og staten har tidligere accepteret lignende vilkår.

Det første vilkår er, at staten forpligter sig til at skadesløsholde den finansielle rådgiver og dens medarbejdere for alle krav rejst mod den finansielle rådgiver og dens medarbejdere af tredjepart i forbindelse med de konkrete kapitalindskud samt deres eventuelle udgifter i forbindelse med eventuelle erstatningssager eller trusler om sådanne, med mindre den finansielle rådgiver og/eller dens medarbejdere har handlet uagtsomt eller forsætligt.

Statens forpligtelse efter den nævnte aftale til at holde den finansielle rådgiver og dens medarbejdere skadesløs gælder kun, hvis den finansielle rådgiver påføres udgifter, der ikke dækkes af dens forsikringer.

Den omstændighed, at forpligtelsen ikke gælder, hvis den finansielle rådgiver eller dens medarbejdere har handlet uagtsomt eller forsætligt, må endvidere i praksis antages at føre til, at staten alene vil skulle holde den finansielle rådgiver mv. skadesløs i sager, hvor den finansielle rådgiver mv. påføres udgifter, selv om sædvanlige professionelle standarder på området har været fulgt. Det kan f.eks. dreje sig om grundløse

søgsmål, hvor der kan være udgifter forbundet med at afværge sagen, eksempelvis advokatombudsninger. Det kan herudover ikke udelukkes, at der kan blive rejst erstatningssager, som skal behandles efter lovgivningen i et land, der giver mulighed for at dømme en finansiel rådgiver mv. til at betale et beløb, selv om rådgiveren mv. har handlet i overensstemmelse med sædvanlige professionelle standarder, og i givet fald vil statens forpligtelse også omfatte et sådant beløb samt omkostningerne vedrørende den pågældende sag.

Det andet vilkår er, at staten for det tilfælde, at den finansielle rådgiver ikke modtager honorarer knyttet til de enkelte statslige kapitalindskud, i god tro kan forhandle med den finansielle rådgiver om et honorar for den ydede rådgivning, der skal afspejle det honorar, som den finansielle rådgiver normalt modtager for at rådgive om transaktioner i den størrelsesorden, der er tale om.

Denne bestemmelse i aftalen med den finansielle rådgiver skal ses på baggrund af, at det er normal praksis, at størstedelen af honoraret til finansiel rådgivning er knyttet til gennemførelsen og størrelsen af transaktioner, og at den finansielle rådgiver har ønsket at beskytte sig mod f.eks. en situation, hvor de yder al den rådgivning, der er nødvendig for, at staten kan indgå aftalerne om kapitalindskud, men af staten opsiges umiddelbart før selve transaktionernes gennemførelse. Lignende bestemmelser har indgået i andre af statens aftaler om finansiel rådgivning med henblik på gennemførelsen af en transaktion, men statens potentielle forpligtelse vurderes i den konkrete sag at være af et sådant omfang, at det er nødvendigt at opnå særskilt bevillingsmæssig hjemmel.

Det bemærkes, at det af § 8, stk. 8, fremgår, at de kreditinstitutter, der modtager statslige kapitalindskud, vil skulle dække statens udgifter til bl.a. finansiel rådgivning, og at det på den baggrund ikke forventes, at der vil opstå en situation, hvor staten er forpligtet til i god tro at forhandle honoraret med den finansielle rådgiver.

Til § 12

Det fremgår af § 12, at Økonomi- og Erhvervsministeriet fører tilsyn med, at kreditinstitutterne overholder vilkårene for kapitalindskuddet. Dele af tilsynet vil i praksis blive varetaget af Finanstilsynet, ligesom dele af tilsynet vil blive varetaget af Økonomistyrelsen. Der vil blive indgået en administrationsaftale med Økonomistyrelsen, der vil få til opgave løbende at administrere ordningen.

Det følger endvidere af *stk. 2*, at Økonomi- og Erhvervsministeriet hvert halve år udarbejder en samlet redegørelse om udviklingen i kreditmulighederne.

Redegørelsen vil blive drøftet med relevante organisationer, herunder bl.a. Dansk Industri, Dansk Erhverv, Landbrugsrådet, Håndværksrådet, Dansk Byggeri, Finansrådet, Realkreditrådet, Realkreditforeningen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og Forbrugerrådet.

Til § 13

Med forslagets § 13 fastsættes det, at hvis et kreditinstitut, der modtager kapitalindskud, overtræder de vilkår, der er fastsat i § 8, kan Finanstilsynet udstede en advarsel til eller afsætte bestyrelsesmedlemmer eller påbyde instituttet at afsætte en direktør i det pågældende institut.

Finanstilsynet vil foretage en konkret samlet afvejning af, hvorvidt en overtrædelse af de enkelte vilkår er tilstrækkelig til at udløse en sanktion.

§ 8 indeholder en række vilkår for at modtage kapitalindskuddet. Bl.a. er der således i § 8, stk. 4, et fuldstændigt forbud mod udbetaling af udbytte til og med den 30. september 2010, i § 8, stk. 2, nr. 3 er der et forbud mod at foretage kapitalnedsættelser eller iværksætte nye tilbagekøbsprogrammer af egne aktier Herudover kan økonomi- og erhvervsministeren i medfør af § 8, stk. 10, fastsætte øvrige vilkår for indskud af hybrid kernekapital.

Det er Finanstilsynet, der træffer afgørelse i sager efter § 13. I sager af principiel karakter samt sager, der har videregående betydelige følger for virksomheden, træffer Det Finansielle Virksomhedsråd afgørelse.

Til § 14

Det foreslås med *stk. 1*, at loven træder i kraft den 4. februar 2009, samt at lovforslaget kan stadfæstes straks efter vedtagelsen, jf. *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovens § 8, stk. 2, nr. 4, 7 og 8, har virkning fra lovforslagets fremsættelse.

Formålet er at sikre, at der ikke i perioden fra lovforslagets fremsættelse og frem til dets vedtagelse i kreditinstitutterne bliver indgået aftaler, der er i strid med lovens § 8, stk. 2, nr. 4, 7 og 8, der fremover vil gælde for indskud af hybrid kernekapital.

Til § 15

Loven finder anvendelse også i Grønland og på Færøerne fra det foreslåede ikrafttrædelsestidspunkt den 4. februar 2009. Den del af loven, som vedrører realkreditområdet, gælder dog ikke for Færøerne, da realkreditområdet er overtaget som færøsk særanlig-

gende. Bestemmelserne i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt i lov om værdipapirhandel vedrørende Forbrugerombudsmanden gælder ikke for Færøerne og Grønland, idet markedsføringsloven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Lovforslaget er inden fremsættelsen forelagt hjemmestyremyndighederne i Grønland og på Færøerne. Det drøftes i den forbindelse med de respektive landsstyre, om Grønland og Færøerne ønsker at være omfattet af loven. Kan Grønlands Hjemmestyre eller Færøernes Hjemmestyre ikke tiltræde lovforslaget, vil regeringen fremsætte et ændringsforslag, hvorefter lovens territoriale anvendelsesområde ikke omfatter Grønland og/eller Færøerne.

Til § 16

Til nr. 1

Lån til finansiering af køb af egne aktier er en særlig konstruktion, som kun kendes fra den finansielle sektor, idet der efter aktieselskabsloven gælder et almindeligt forbud mod selvfinansiering i lovens § 115, stk. 2.

Den gældende § 46 indeholder et forbud mod at tilbyde lånefinansiering til køb af kapitalindskud i form af hybrid kernekapital og ansvarlig lånekapital. Derimod indeholder den finansielle lovgivning ikke et forbud mod at tilbyde lånefinansiering i forbindelse med køb af et pengeinstituts aktier eller en sparekasses garantbeviser.

Mange pengeinstitutter har derfor tilbudt deres kunder kreditter, der er øremærket til køb af bankens egne aktier eller sparekassens garantbeviser.

I forbindelse med den finansielle krise har kunder, der har optaget sådanne kreditter, måtte konstatere, at de ikke kun har tabt penge på deres investeringer i bankaktier, men at de fortsat skal afdrage på et lån, der har været brugt til at købe disse aktier.

Det foreslås på den baggrund, at det forbydes pengeinstitutter at tilbyde lånefinansiering i forbindelse med salg af en banks egne aktier eller garantbeviser. Forbudet gælder alle former for tilbud af lån til køb af pengeinstituttets egne aktier eller garantbeviser, og uanset om lånet tilbydes til en forbruger eller en erhvervsvirksomhed. Forbudet gælder dog ikke, som det er præciseret i lovteksten, lån, der tilbydes til pengeinstituttets egne medarbejdere i forbindelse med køb af medarbejderaktier.

Dermed sikres det, at pengeinstitutter fremover ikke aktivt kan markedsføre kreditter, der er øremærket til at finansiere køb af ansvarlig kapital i virksomheden og dermed heller ikke via sådanne udlån kan sikre sig mere ansvarlig kapital.

Den foreslåede regel vil samtidig sikre, at pengeinstitutterne ikke af denne årsag kommer i en interessekonflikt, når de rådgiver kunden i forbindelse med låneoptagningen. Der er således i dag en risiko for, at hensynet til muligheden for at få styrket pengeinstituttets kapitalberedskab via et salg af aktier eller garantbeviser kommer til at overskygge hensynet til kunden.

Der indføres ikke et egentligt forbud mod, at et pengeinstitut sælger aktier eller garantbeviser til en kunde, der har optaget et lån i instituttet, hvilket bl.a. skyldes, at et sådant forbud ikke ville kunne håndhæves i praksis. Et pengeinstitut vil således ikke altid kunne vide, at et køb af dens aktier eller garantbeviser finansieres via penge lånt i det pågældende institut. Det vil således være mulighed for, at kunden optager et blancholån i en bank og derefter benytter dette lån til at købe aktier i banken via en netbank.

Den foreslåede bestemmelse forbyder således, at pengeinstituttet af egen drift tilbyder lånefinansiering til køb af egne aktier og garantbeviser.

Til nr. 2

Forslaget omfatter alle finansielle virksomheder, herunder pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber.

Forslaget har til formål at begrænse størrelsen af de variable lønde i bestyrelsesmedlemmers og direktørers aflønning set i forhold til den faste grundløn inklusive pension.

Det vil fortsat være muligt at anvende variable lønde, dog kun op til 50 pct. af den faste grundløn inklusive pension. Hermed vil det fortsat være muligt at indgå incitamentsordninger med direktionen, blot således, at de variable dele udgør en mindre del af den samlede aflønning.

Ordningen vil alene omfatte aftaler om variable lønde, som indgås efter lovens ikrafttræden. Allerede indgåede aftaler om variable lønde vil således kunne fortsætte indtil udløb af den pågældende aftaleperiode. Eksisterende incitamentsordninger må ikke forlænges eller fornyes.

Det bestemmes i *stk. 2*, at der ved variable lønde forstås f.eks. bonusordninger, resultatkontrakter og lignende ordninger, hvor den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd. Variable lønde kan f.eks. være afhængige af udvikling af virksomhedens aktiekurs eller af nærmere anførte regnskabstal. Variable lønde vil således blandt andet omfatte bonusordninger og aktieoptionsprogrammer.

Opremsningen i *stk. 2* er ikke udtømmende, og alle typer af variable lønde er omfattet af forslaget.

Med *stk. 3* bemyndiges økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler.

Med den foreslåede *§ 77 b* indføres en pligt for formanden for bestyrelsen i et pengeinstitut eller et realkreditinstitut til at redegøre for aflønningen af virksomhedens direktion. Redegørelsen skal indgå som et led i formandens beretning på den ordinære generalforsamling eller i sparekasser i repræsentantskabet. Formålet med kravet er, at generalforsamlingen eller repræsentantskaber i alle finansielle virksomheder skal forholde sig til direktionens aflønning.

Redegørelsen skal indeholde oplysninger om den faste løn samt de overordnede retningslinjer for incitamentsaflønning (omfattende enhver variabel aflønning), herunder betingelserne for at optjene og få til delt bonus, tantieme og/eller aktiekursrelaterede incitamentsordninger m.v. samt for pensions- og fratrædelsesordninger og andre fordele. Oplysninger om forholdet mellem henholdsvis den faste løn, incitamentsaflønningen og de øvrige elementer i aflønningen, skal ligeledes fremgå.

Af bestemmelsens 2. pkt. fremgår, at redegørelsen skal indeholde oplysninger om aflønningen i det foregående regnskabsår, samt hvordan den påtænkes fulgt i det indeværende samt følgende regnskabsår.

Bestemmelsen indeholder alene en pligt til at redegøre for aflønningen for direktionen samlet og for bestyrelsen samlet. Det vil være op til virksomheden at beslutte, om den vil oplyse om aflønningen på enkelt-person-niveau.

Til nr. 3

Penge- og realkreditinstitutterne løser en væsentlig opgave i samfundsøkonomien, hvorfor offentligheden bør have mulighed for at få et indblik i penge- og realkreditinstitutternes finansielle styrke. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt, at penge- og realkreditinstitutter fremover skal offentliggøre opgørelsen af deres individuelle solvensbehov samt et eventuelt højere individuelt solvenskrav fastsat af Finanstilsynet.

Med den foreslåede bestemmelse bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om institutternes offentliggørelse af deres individuelle solvensbehov og eventuelt individuelle solvenskrav. Det er tanken, at det ikke kun er resultatet af opgørelsen, men også en beskrivelse af, hvordan instituttet er kommet frem til det individuelle solvensbehov, der vil kunne offentliggøres. Reglerne skal vedrøre pligten til offentliggørelse, undtagelser hertil, offentliggørelsesformen samt tidspunktet for offentliggørelse og mulighed for udsættelse. Undtagelser kan for eksempel være, hvor offentliggørelse kan medføre uforholds-

mæssig stor skade for virksomheden, bl.a. hvor der frygtes et »run« på virksomheden.

De nærmere regler vil blive fastsat efter drøftelser med branchen.

Til nr. 4

I henhold til de gældende danske regler må hybrid kernekapital maksimalt udgøre 15 pct. af den samlede kapital. Med lovforslaget foreslås denne grænse hævet til 50 pct. Som følge heraf foretages en række ændringer og præciseringer i lov om finansiel virksomhed.

Der er i dag ikke fastsat direktivbestemmelser om hybrid kernekapital, men der er fremsat et direktivforslag om ændring af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF. Forslaget indeholder bl.a. bestemmelse om, at loftet for hybrid kernekapital må udgøre op til 50 pct. af den samlede kapital. Direktivets bestemmelser forventes at skulle være gennemført i national lovgivning senest den 31. december 2010.

Det foreslås at afskaffe begrænsningen, hvorefter hybrid kernekapital kun kan medregnes i kernekapitalen, når kernekapitalen eksklusiv hybrid kernekapital udgør mindst 5 pct. af de risikovægtede poster m.v. Afskaffelse af begrænsningen vil medvirke til at bringe de danske regler i overensstemmelse med retstilstanden i andre EU-lande. Derudover vil det være i overensstemmelse med de fremsatte direktivbestemmelser om hybrid kernekapital i forslaget til ændring af direktiverne 2006/48/EF og 2006/49/EF.

Til nr. 5

De foreslåede bestemmelser gennemfører de fremsatte forslag til grænser for anvendelse af hybrid kernekapital i artikel 66 (1a) og 66 (4) i forslaget til ændring af direktiv 2006/48/EF.

Den foreslåede bestemmelse til § 129, stk. 2, indebærer, at hybrid kernekapital af særlig høj kvalitet med hensyn til tabsabsorberingsevne og varighed kan udgøre op til 50 pct. af kernekapitalen, dog således at den samlede hybride kernekapital, inklusiv hybrid kernekapital af ringere kvalitet, jf. de foreslåede bestemmelser i § 129, stk. 3 og 4, tilsammen ikke kan overstige 50 pct. af kernekapitalen.

Udover de krav, der følger af de almindelige bestemmelser om hybrid kernekapital i § 132, stilles der særlige krav til tabsabsorberingsevnen. De indebærer, at aftalen ved gældsstiftelsen skal fastsætte, at den del af den hybride kernekapital, der kan udgøre op til 50 pct. af kernekapitalen, skal konverteres til aktiekapital, garantikapital eller andelskapital afhængig af selskabsformen, såfremt virksomheden ikke opfylder lovens solvenskrav. Dette kan også ske på foranledning af Finanstilsynet, hvis Finanstilsynet vurderer, at der

er nærliggende risiko for, at virksomheden ikke opfylder lovens solvenskrav. En sådan aftale kræver dog iagttagelse af selskabslovgivningens regler om kapitalforhøjelse, hvis konverteringen kræver en forhøjelse af selskabskapitalen.

Tilsvarende stilles der, udover de krav der følger af de almindelige bestemmelser om hybrid kernekapital i § 132, særlige krav til varigheden. Det indebærer, at aftalen ved gældsstiftelsen ikke må indeholde vilkår om rentestigninger. Baggrunden herfor er, at aftalte rentestigninger på fremtidige tidspunkter, såkaldte step ups, kan indebære en tilskyndelse for virksomheden til at indfri den hybride kernekapital, før rentestigningen bliver aktuel, uden at virksomhedens finansielle styrke fuldt ud vil kunne begrunde en sådan tidlig indfrielse. Hybrid kernekapital, der udstedes i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, foreslås undtaget fra betingelsen om, at aftaler ved gældsstiftelse ikke må indeholde bestemmelser om rentestigninger, forudsat at eventuelle rentestigninger følger udviklingen i udbytteudbetalingerne, jf. bemærkningerne til stk. 6.

Den foreslåede bestemmelse til § 129, stk. 3, indebærer, at aftalen ved gældsstiftelsen vedrørende den del af hybrid kernekapital, der kan udgøre op til 35 pct. af kernekapitalen, ikke må indeholde vilkår om rentestigninger, jf. dog bemærkningerne til stk. 6. Dette dog således, at den samlede hybride kernekapital, inklusiv hybrid kernekapital af ringere kvalitet, jf. forslaget til bestemmelsen i § 129, stk. 4, tilsammen ikke kan overstige 35 pct. af kernekapitalen. Der er således ikke samme krav vedrørende tabsabsorberingsevnen til hybrid kernekapital, der kan udgøre 35 pct. af kernekapitalen, som til hybrid kernekapital, der kan udgøre 50 pct. af kernekapitalen, hvorimod kravet vedrørende varighed er det samme.

I den foreslåede bestemmelse til § 129, stk. 4, videreføres den hidtidige grænse for hybrid kernekapital på 15 pct. af kernekapitalen for så vidt angår hybrid kernekapital, der opfylder betingelserne i § 132, men som ikke opfylder de særlige krav vedrørende tabsabsorberingsevne og varighed, der gælder for hybrid kernekapital, der kan udgøre henholdsvis 50 pct. og 35 pct. af kernekapitalen. Den foreslåede bestemmelse indebærer, at hybrid kernekapital kan medregnes med op til 15 pct. af kernekapitalen, selv om aftalen i forbindelse med gældsstiftelsen giver mulighed for en rentestigning. Dette når blot denne rentestigning ligger inden for den maksimale overgrænse for rentestigninger, der er fastsat i § 132, stk. 1, nr. 12.

Den foreslåede bestemmelse til § 129, stk. 5, indebærer, at de fastsatte overgrænser i den foreslåede §

129, stk. 2 og 3, ikke er kumulative. Den samlede hybride kernekapital, inklusiv hybrid kernekapital af ringere kvalitet, kan således ikke overstige henholdsvis 50 pct. og 35 pct. af kernekapitalen.

Den foreslåede § 129, stk. 6, undtager hybrid kernekapital, der udstedes i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, fra betingelsen i stk. 2 og 3 om, at aftaler ved gældsstiftelse ikke må indeholde bestemmelser om rentestigninger. Det er en forudsætning, at sådanne rentestigninger udelukkende gøres betinget af udviklingen i udbytteudbetalinger. Formålet med bestemmelsen er at give virksomhederne mulighed for og tilskyndelse til at indfri det statslige indskud af hybrid kernekapital, hvis markedsbetingelserne stabiliserer sig, og der ikke længere er behov for et statsligt engagement. Uanset at aftalevilkårene indeholder tilskyndelse til indfrielse af den statslige hybride kernekapital, hvis markedsvilkårene forbedres, vil en eventuel indfrielse kræve Finanstilsynets tilladelse, jf. de foreslåede bestemmelser i § 132, stk. 1, nr. 4, og § 132, stk. 4.

Den foreslåede bestemmelse til § 129, stk. 7, giver Finanstilsynet mulighed for under særlige omstændigheder midlertidigt at dispensere fra overgrænserne for hybrid kernekapital på henholdsvis 50, 35 og 15 pct., jf. de foreslåede bestemmelser til § 129, stk. 2, 3 og 4.

De særlige omstændigheder kan eksempelvis være i tilfælde af, at et fald i kernekapitalen som følge af nedskrivninger eller andre tab vil indebære, at virksomheden kommer under solvenskravet i henhold til §§ 124 eller 125, hvis dele af den hybride kernekapital ikke længere kan medregnes til kernekapitalen, som følge af at overgrænserne overskrides, og endvidere heller ikke vil kunne medregnes i den supplerende kapital som følge af begrænsningerne i mulighederne for at medregne supplerende kapital i medfør af § 135, stk. 3.

Bestemmelsen tager sigte på at give virksomheden tid til at finde mulige løsninger på det potentielle solvensproblem ved f.eks. at indgå aftale med aktionærerne, garantierne eller andelshavere om yderligere kapitalindskud eller med långiverne om at konvertere hybrid kernekapital til aktie-, garanti- eller andelskapital.

Til nr. 6

Den foreslåede bestemmelse gennemfører den forventede vedtagne minimumsfrist på 5 år for indfrielse af hybrid kernekapital i artikel 63a, (2), andet pkt., i forslaget til ændring af direktiv 2006/48/EF.

Den hidtidige bestemmelse i § 132, skt. 1, nr. 4, indebærer, at gælden kun må tilbagebetales på pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglersekskabets eller investeringsforvaltnings-selskabets initiativ og med Finanstilsynets tilladelse tidligst 10 år efter indbetalingen, dog således at Finanstilsynet under særlige omstændigheder kan tillade indfrielse tidligst 5 år efter udstedelsen. I henhold til artikel 63a (2), tredje pkt., i forslaget til ændring af direktiv 2006/48/EF, er denne skærpede frist for indfrielse alene et krav for hybrid kernekapital med mulighed for en rentestigning, jf. bemærkningerne til nr. 7.

Den foreslåede minimumsfrist på 5 år gælder således kun for hybrid kernekapital, hvor aftalen i forbindelse med gældsstiftelsen ikke indeholder bestemmelser om rentestigninger, som virksomheden ikke selv efterfølgende har indflydelse på, og som derfor kan indebære en tilskyndelse for virksomheden til at indfri den hybride kernekapital, uden at virksomhedens finansielle styrke fuldt ud vil kunne begrunde en sådan tidlig indfrielse. Dette udelukker derfor ikke en indfrielsesfrist på minimum 5 år, hvis aftalen i forbindelse med gældsstiftelse indeholder en bestemmelse om, at rente kan følge udbytteudbetalingerne. Kravet om Finanstilsynets tilladelse skal sikre, at indfrielse kun kan ske, hvis Finanstilsynet vurderer, at indfrielse er forsvarligt ud fra virksomhedens finansielle og solvensmæssige situation.

Til nr. 7

Forslaget til ændring i § 132, stk. 1, nr. 9, indebærer, at virksomheden i stedet for at udskyde rentebetalinger, hvis basiskapitalen ikke overstiger kapitalkravet, kan vælge at erstatte rentebetalingerne med indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital.

Den foreslåede ændring gennemfører bestemmelsen i artikel 63a (3), fjerde pkt., i forslaget til ændring af direktiv 2006/48/EF. Den foreslåede ændring vil give virksomheden større fleksibilitet med hensyn til at sikre långivernes afkast på hybrid kernekapital og vil dermed have betydning for prissætningen af den hybride kernekapital.

Det er en forudsætning, at erstatningen af udskudte rentebetalinger med aktie-, garanti- eller andelskapital ikke indebærer en svækkelse af virksomhedens solvens.

Til nr. 8 og 9

Den foreslåede tilføjelse til § 132, stk. 1, nr. 12 og 13, henviser til den foreslåede undtagelsesbestemmelse vedrørende rentestigninger i § 132, stk. 5, jf. bemærkningerne til nr. 9 vedrørende den foreslåede bestemmelse i § 132, stk. 5.

Til nr. 10

Der åbnes med den foreslåede § 132, stk. 4, mulighed for, at den statsejede hybride kernekapital udstedt i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter forholdsvis tidligt kan omdannes til privat kernekapital, hvis der ikke længere er behov for et statsligt engagement, dog tidligst 3 år efter udstedelsen.

Det er hensigten, at de statslige kapitalindskud skal være midlertidige. Under antagelse af, at institutterne helst vil undgå en større statslig aktieandel, kan Finanstilsynets ret til under visse forudsætninger at konvertere den hybride kernekapital til ordinære aktier ligeledes give en tilskyndelse til at erstatte de offentlige kapitalindskud med privat kapital, hvis markedsforholdene normaliseres, og det bliver lettere at finde privat kapital. Samtidig må finansieringsomkostningerne forventes at blive lavere, når markedsforholdene bliver normaliserede, hvorved institutterne har et incitament til at finde billigere finansiering. På samme måde findes det ikke uforsvarligt at tillade indfrielsen, såfremt kernekapitalen efter indfrielsen udgør mindst 12 pct. Det vil fortsat afhænge af en konkret vurdering fra Finanstilsynet.

Forslaget indebærer således ikke en svækkelse af kvaliteten af kernekapitalen. Da en sådan mulighed for tidlig indfrielse mod ombytning til privat kernekapital ikke indgår i fremsatte forslag til ændring af direktiv 2006/48/EF, er det valgt at begrænse denne mulighed til udstedelser i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter. Både staten og pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet har mulighed for at konvertere kapitalindskuddet til aktier efter 3 år med henblik på at afvikle kapitalindskuddet.

Den foreslåede bestemmelse til § 132, stk. 5, undtager hybrid kernekapital, der udstedes i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, fra begrænsningerne i de mulige rentestigninger i medfør af aftaler i forbindelse med gældsstiftelse, der fremgår af stk. 1, nr. 12 og 13. Det er en forudsætning, at sådanne rentestigninger udelukkende gøres betinget af udviklingen i udbytteudbetalinger. Der henvises til bemærkningerne til nr. 2 vedrørende den foreslåede bestemmelse til § 129, stk. 6.

Den foreslåede bestemmelse til § 132, stk. 6, er en videreførelse af den gældende bestemmelse i § 132, stk. 1, nr. 4, dog med den præcisering, at den længere frist for indfrielse på pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets initiativ og med Finanstilsynets tilladelse tidligst 10 år efter indbetalingen alene gæl-

der for hybrid kernekapital, hvis aftalen i forbindelse med gældsstiftelsen omfatter mulighed for en rentestigning, jf. bemærkningerne til nr. 3. Denne bestemmelse gennemfører artikel 63a, nr. 2, tredje pkt., i det fremsatte forslag til ændring af direktiv 2006/48/EF.

Til nr. 11

Den foreslåede bestemmelse til § 182, stk. 4, indebærer, at institutter med statsligt kapitalindskud i henhold til lov om statsligt kapitalindskud kun vil kunne få Finanstilsynets tilladelse til at yde lån eller have andre engagementer med instituttets moderselskab eller et søsterselskab i samme koncern, hvis instituttet kan godtgøre, at engagementet ikke er en følge af det statslige kapitalindskud og ikke er i strid med § 8, stk. 1, nr. 7, i lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter.

Sigtet med bestemmelsen er at hindre, at den højere kernekapitalprocent som følge af det statslige kapitalindskud anvendes til at overføre likviditet – bortset fra udbyttebetalinger i overensstemmelse med lovens § 8, stk. 2, nr. 5, - til koncernselskabet i stedet for at fremme udlån i overensstemmelse med lovens formål. Der er tale om en betingelse for tilladelse, der ligger ud over den almindelige praksis i forbindelse med tilladelse i medfør af § 182, stk. 1, jf. »Vejledning om praksis for tilladelse af koncerninterne engagementer«. Instituttets dokumentation for, at engagementet ikke er en følge af det statslige kapitalindskud, kan eksempelvis bestå af en redegørelse for lånets formål samt dokumentation for, at lånets formål og størrelse ikke afviger fra den hidtidige praksis for instituttets koncerninterne engagementer før det statslige kapitalindskud.

Til nr. 12

Tilsynet med penge- og realkreditinstitutterne skal skærpes. I den forbindelse skal Finanstilsynet gennemgå institutternes individuelle solvensbehov hvert år. Dette gælder dog ikke institutter, der har en arbejdende kapital på mindre end 250 mio. kr. Hvis Finanstilsynet efter sin gennemgang ikke finder, at det af instituttet opgjorte solvensbehov er tilstrækkeligt, vil tilsynet som hidtil indgå i en dialog med instituttet, og hvis denne dialog ikke fører til enighed, vil tilsynet fastsætte et individuelt solvenskrav. Finanstilsynet vil som udgangspunkt gennemgå solvensbehovet på baggrund af de data, som penge- eller realkreditinstituttet selv tilvejebringer. Men det må forventes, at en del af solvensbehovsgennemgangene vil indebære eller afstedkomme en inspektion hos det pågældende institut.

Til nr. 13

Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til instituttets ledelse og ikke til aktionærer og kunder. Med forslaget får økonomi- og erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om pengeinstituttets og realkreditinstituttets pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden. Dette kan for eksempel være oplysninger om risikooplysninger fra Finanstilsynet, som virksomheden har fået gentagne gange, eller som instituttet har valgt ikke at ville følge op på. Også hvor Finanstilsynet har givet instituttet et påbud, kan offentliggørelse komme på tale. Der vil være behov for visse undtagelser i forhold til offentliggørelsespligten. Dette kan for eksempel være, hvor offentliggørelse kan medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, blandt andet hvor der frygtes et »run« på virksomheden.

De nærmere regler vil blive fastsat efter drøftelser med branchen.

Til nr. 14

Det foreslås i forslaget til § 348, stk. 1, at det tydeliggøres, at Forbrugerombudsmanden også kan anlægge sager om civilretlige krav, herunder krav om erstatning og tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævede beløb mv.

Endvidere præciseres det, at markedsføringslovens §§ 20, 27, stk. 1, og 28 om bl.a. erstatningssøgsmål finder tilsvarende anvendelse i sådanne sager, og at Forbrugerombudsmanden har hjemmel efter markedsføringslovens § 23, stk. 1, til at forhandle med de finansielle virksomheder med henblik på at opnå en eventuel forligsmæssig løsning i den konkrete sag. Forslaget tilsigter i øvrigt ikke nogen ændring i det forhold, at Finanstilsynet har kompetence til at træffe afgørelse m.v. i god skik-sager.

Endelig kan Forbrugerombudsmanden kræve oplysninger efter markedsføringslovens § 22 med henblik på bl.a. vurderingen af mulighederne for anlæggelse af søgsmålet og afgrænsningen heraf, f.eks. i forbindelse med gruppesøgsmål.

Til nr. 15

Det foreslås i forslaget til § 348 a, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet skal underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet som led i sin virksomhed bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab som følge af, at virksomheden har overtrådt bestemmelser om god skik. Som eksempel på sager med tab omfattet af §

348 a, stk. 1, kan nævnes sager om uretmæssigt opkrævede gebyrer eller renter eller sager, hvor forbrugere er blevet udsat for en aggressiv markedsføring f.eks. i form af uanmodet henvendelse, hvorved en eller flere forbrugere har lidt tab.

Forbrugerombudsmanden har allerede i dag mulighed for at hjælpe forbrugerne i konkrete sager på det finansielle område ved at anlægge gruppesøgsmål eller at indtræde som mandatar efter retsplejelovens almindelige regler i civile retssager.

Imidlertid er det vigtigt for at sikre en bedre forbrugerbeskyttelse på det finansielle område, at Forbrugerombudsmanden i højere grad bliver orienteret om en sag, hvor kunderne har lidt et tab, for at kunne anlægge et gruppesøgsmål eller indtræde som mandatar i en konkret sag. Finanstilsynet skal derfor fremover orientere Forbrugerombudsmanden, hvis tilsynet bliver bekendt med sådanne forhold. Forslaget til § 348 a, stk. 1, medfører endvidere, at Finanstilsynet som led i sin tilsynsvirksomhed skal være særlig opmærksom på sager, hvor kunderne kan have lidt tab for at kunne opfylde sin underretningspligt efter § 348 a, stk. 1. Finanstilsynet skal orientere Forbrugerombudsmanden senest i forbindelse med, at tilsynet træffer afgørelse i sagen.

Forbrugerombudsmanden deltager i dag, jf. lov om finansiell virksomhed, § 345, stk. 8, i møder i Det Finansielle Virksomhedsråd, når sager på god skik-området forelægges for rådet til udtalelse, jf. § 345, stk. 2, nr. 1. Sager på god skik-området skal forelægges rådet, når der er tale om tilsynssager af principiel karakter samt i tilsynssager, der har videregående betydelige følger for finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder.

Forbrugerombudsmanden har derfor allerede i dag adgang til oplysninger om sager, hvor forbrugere kan have lidt tab som følge af overtrædelse af den finansielle forbrugerlovgivning, når disse sager har en sådan karakter, at de skal forelægges for Det Finansielle Virksomhedsråd.

Med forslaget til § 348 a sikres Forbrugerombudsmanden oplysninger om alle sager på det finansielle område, hvor kunderne kan have lidt tab, uanset om sagen skal forelægges for Det Finansielle Virksomhedsråd.

For at give Forbrugerombudsmanden mulighed for løbende at følge en sag, hvor kunderne kan have lidt tab, får Forbrugerombudsmanden adgang til samtlige oplysninger i sådanne sager, som Finanstilsynet behandler. Denne adgang gælder uanset reglerne om Finanstilsynets tavshedspligt.

Til nr. 16

Med den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 22, bestemmes det, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Økonomi- og Erhvervsministeriet i sager om behandling af ansøgninger om statsligt kapitalindskud, jf. lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter.

Til nr. 17

Med forslaget kan det institut, der overtræder § 46 a samt §§ 77 a og 77 b straffes med bøde.

Til § 17

Til nr. 1 og 2.

Det foreslås med affattelsen af § 120, stk. 1, at det tydeliggøres, at Forbrugerombudsmanden også kan anlægge sager om civilretlige krav, herunder krav om erstatning og tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævede beløb mv., og at bestemmelsen om, at Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i gruppessøgsmål, overføres fra stk. 2 til stk. 1 i § 120.

Endvidere præciseres det, at markedsføringslovens §§ 20, 27, stk. 1 og 28 om bl.a. erstatningssøgsmål finder tilsvarende anvendelse i sådanne sager, og at Forbrugerombudsmanden har hjemmel efter markedsføringslovens § 23, stk. 1, til at forhandle med de finansielle virksomheder med henblik på at opnå en eventuel forligsmæssig løsning af sagen. Forslaget tilsigter i øvrigt ikke nogen ændring i det forhold, at Finanstilsynet har kompetence til at træffe afgørelse m.v. i god skik-sager.

Endelig kan Forbrugerombudsmanden kræve oplysninger efter markedsføringslovens § 22, stk. 2, med henblik på bl.a. vurderingen af mulighederne for anlæggelse af søgsmålet og afgrænsningen heraf, f.eks. i forbindelse med gruppessøgsmål.

Til nr. 3.

Det foreslås i forslaget til § 120 a, stk. 1, i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet skal underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet som led i sin virksomhed bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab som følge af, at virksomheden har overtrådt bestemmelser om god skik. Som eksempel på sager med tab omfattet af § 120 a, stk. 1, kan nævnes sager, hvor forbrugere er blevet udsat for en aggressiv markedsføring f.eks. i form af uanmodet henvendelse, hvorved en eller flere forbrugere har lidt tab.

Forbrugerombudsmanden har allerede i dag mulighed for at hjælpe forbrugerne i konkrete sager på det

finansielle område ved at anlægge gruppessøgsmål eller at indtræde som mandatar efter retsplejelovens almindelige regler i civile retssager.

Imidlertid er det vigtigt for at sikre en bedre forbrugerbeskyttelse på det finansielle område, at Forbrugerombudsmanden i højere grad bliver orienteret om en sag, hvor kunderne har lidt et tab, for at kunne anlægge et gruppessøgsmål eller indtræde som mandatar i en konkret sag. Finanstilsynet skal derfor fremover orientere Forbrugerombudsmanden, hvis tilsynet bliver bekendt med sådanne forhold. Forslaget til § 120 a, stk. 1, medfører endvidere, at Finanstilsynet som led i sin tilsynsvirksomhed skal være særlig opmærksom på sager, hvor kunderne kan have lidt tab for at kunne opfylde sin underretningspligt efter § 120 a, stk. 1. Finanstilsynet skal orientere Forbrugerombudsmanden senest i forbindelse med, at tilsynet træffer afgørelse i sagen.

Forbrugerombudsmanden deltager i dag, jf. lov om finansiell virksomhed, § 345, stk. 8, i møder i Det Finansielle Virksomhedsråd, når sager på god skik-området forelægges for rådet til udtalelse jf. 345, stk. 2, nr. 1. Sager på god skik-området skal forelægges rådet, når der er tale om tilsynssager af principiel karakter samt i tilsynssager, der har videregående betydelige følger for finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder.

Forbrugerombudsmanden har derfor allerede i dag adgang til oplysninger om sager, hvor forbrugere kan have lidt tab som følge af overtrædelse af den finansielle forbrugerlovgivning, når disse sager har en sådan karakter, at de skal forelægges for Det Finansielle Virksomhedsråd.

Med forslaget til § 120 a sikres Forbrugerombudsmanden oplysninger om alle sager på det finansielle område, hvor kunderne kan have lidt tab, uanset om sagen skal forelægges for Det Finansielle Virksomhedsråd.

Stk. 2

For at give Forbrugerombudsmanden mulighed for løbende at følge en sag, hvor kunderne kan have lidt tab, får Forbrugerombudsmanden adgang til samtlige oplysninger i sådanne sager, som Finanstilsynet behandler. Denne adgang gælder uanset reglerne om Finanstilsynets tavshedspligt.

Til § 18.

Til nr. 1.

Det foreslås med affattelsen af § 3, stk. 3, at det tydeliggøres, at Forbrugerombudsmanden også kan anlægge sager om civilretlige krav, herunder krav om er-

F. t. 1. om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter

statning og tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævede beløb mv.

Endvidere præciseres det, at markedsføringslovens §§ 20, 27, stk. 1 og 28 om bl.a. erstatningssøgsmål finder tilsvarende anvendelse i sådanne sager, og at Forbrugerombudsmanden har hjemmel efter markedsføringslovens § 23, stk. 1, til at forhandle med de finansielle virksomheder med henblik på at opnå en eventuel forligsmæssig løsning af sagen. Forslaget tilsigter i øvrigt ikke nogen ændring i det forhold, at Finanstilsynet har kompetence til at træffe afgørelse m.v. i god skik-sager.

Endelig kan Forbrugerombudsmanden kræve oplysninger efter markedsføringslovens § 22, stk. 2, med henblik på bl.a. vurderingen af mulighederne for anlæggelse af søgsmålet og afgrænsningen heraf, f.eks. i forbindelse med gruppesøgsmål.

Til nr. 2.

Det foreslås i forslaget til § 3, stk. 4, i lov om værdipapirhandel, at Finanstilsynet skal underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet som led i sin virksomhed bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab som følge af, at virksomheden har overtrådt bestemmelser om god skik. Som eksempel på sager med tab omfattet af § 3, stk. 4, kan nævnes sager, hvor forbrugere er blevet udsat for en aggressiv markedsføring f.eks. i form af uanmodet henvendelse, hvorved en eller flere forbrugere har lidt tab.

Forbrugerombudsmanden har allerede i dag mulighed for at hjælpe forbrugerne i konkrete sager på det finansielle område ved at anlægge gruppesøgsmål eller at indtræde som mandatar efter retsplejelovens almindelige regler i civile retssager.

Imidlertid er det vigtigt for at sikre en bedre forbrugerbeskyttelse på det finansielle område, at Forbru-

gerombudsmanden i højere grad bliver orienteret om en sag, hvor kunderne har lidt et tab, for at kunne anlægge et gruppesøgsmål eller indtræde som mandatar i en konkret sag. Finanstilsynet skal derfor fremover orientere Forbrugerombudsmanden, hvis tilsynet bliver bekendt med sådanne forhold. Forslaget til § 3, stk. 4, medfører endvidere, at Finanstilsynet som led i sin tilsynsvirksomhed skal være særlig opmærksom på sager, hvor kunderne kan have lidt tab for at kunne opfylde sin underretningspligt efter § 3, stk. 4. Finanstilsynet skal orientere Forbrugerombudsmanden senest i forbindelse med, at tilsynet træffer afgørelse i sagen.

Forbrugerombudsmanden deltager i dag jf. lov om værdipapirhandel, § 84, stk. 6, i møder i Fondsrådet, når sager på god skik området forelægges for rådet til udtalelse jf. 84, stk. 2, nr. 2. Sager på god skik området skal forelægges rådet, når der er tale om tilsynssager af principiel karakter samt i tilsynssager, der har videregående betydelige følger for finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder.

Forbrugerombudsmanden har derfor allerede i dag adgang til oplysninger om sager, hvor forbrugere kan have lidt tab som følge af overtrædelse af den finansielle forbrugerlovgivning, når disse sager har en sådan karakter, at de skal forelægges for Fondsrådet.

Med forslaget til § 3, stk. 4, sikres Forbrugerombudsmanden oplysninger om alle sager på det finansielle område, hvor kunderne kan have lidt tab, uanset om sagen skal forelægges for Fondsrådet.

For at give Forbrugerombudsmanden mulighed for løbende at følge en sag, hvor kunderne kan have lidt tab, får Forbrugerombudsmanden i medfør af stk. 5 adgang til samtlige oplysninger i sådanne sager, som Finanstilsynet behandler. Denne adgang gælder uanset reglerne om Finanstilsynets tavshedspligt.

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 16

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 897 af 4. september 2008, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 46 indsættes:

»§ 46 a. Pengeinstitutter må ikke tilbyde lånefinansiering i forbindelse med salg af ansvarlig kapital i form af aktier eller garantbeviser.«

2. Efter § 77 indsættes:

»§ 77 a. Ved aflønningen af det enkelte direktionsmedlem i et pengeinstitut eller et realkreditinstitut må variable løndelev højst udgøre 50 pct. af den faste grundløn inklusive pension.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte forhold.

§ 77 b. I pengeinstitutter og realkreditinstitutter skal formanden for bestyrelsen i sin beretning på den ordinære generalforsamling eller i sparekasser i repræsentantskabet redegøre for aflønningen af virksomhedens direktion og bestyrelse. Redegørelsen skal indeholde oplysninger om aflønningen i det foregående regnskabsår, og hvordan den påtænkes fulgt i det indeværende og kommende regnskabsår.«

§ 124, stk. 1-8 (Udelades):

3. I § 124 indsættes som *stk. 9*:

»Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om pengeinstitutters og realkreditinstitutters offentliggørelse af deres opgørelse af det individuelle solvensbehov, jf. stk. 4, og individuelle solvenskrav, jf. stk. 5. «

*Gældende formulering***§ 129, stk. 1, nr. 8:**

- 8) hybrid kernekapital, jf. § 132, såfremt kernekapitalen, jf. nr. 1-7, 9 og 10, efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag udgør mindst 5 pct. af pengeinstitutts, realkreditinstitutts, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets risikovægtede poster m.v.,

§ 129, stk. 2:

Stk. 2. Hybrid kernekapital efter stk. 1, nr. 8, må maksimalt udgøre 15 pct. af kernekapitalen efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag.

*Lovforslaget***4. § 129, stk. 1, nr. 8, affattes således:**

- »8) hybrid kernekapital, jf. § 132,«

5. § 129, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Hybrid kernekapital efter stk. 1, nr. 8, kan udgøre op til 50 pct. af kernekapitalen efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag, jf. dog stk. 5, hvis aftalen om hybrid kernekapital

- 1) gør det muligt at konvertere hybrid kernekapital til aktie-, garanti- eller andelskapital, såfremt pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke opfylder solvenskravet i §§ 124 eller 125, eller hvor det på Finanstilsynets initiativ kan konverteres til aktie-, garanti- eller andelskapital, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko herfor, og
- 2) ikke indeholder vilkår om en rentestigning, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. Hybrid kernekapital efter stk. 1, nr. 8, som ikke opfylder kravet i stk. 2, nr. 1, kan maksimalt udgøre 35 pct. af kernekapitalen efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag, jf. dog stk. 5, hvis aftale i forbindelse med gældsstiftelsen ikke indeholder vilkår om en rentestigning, jf. dog stk. 6.

Stk. 4. Hybrid kernekapital efter stk. 1, nr. 8, kan maksimalt udgøre 15 pct. af kernekapitalen efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag, jf. dog stk. 5, hvis aftalen i forbindelse med gældsstiftelsen indeholder bestemmelser om en rentestigning.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 5. Hybrid kernekapital omfattet af stk. 2, 3 og 4, må tilsammen maksimalt udgøre 50 pct. af kernekapitalen efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag, og hybrid kernekapital omfattet af stk. 3 og 4, må tilsammen maksimalt udgøre 35 pct. af kernekapitalen efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 2 og 3, hvorefter aftaler ved gældsstiftelse ikke må indeholde vilkår om en rentestigning, omfatter ikke hybrid kernekapital udstedt i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, hvor aftaler i forbindelse med gældsstiftelse indeholder vilkår om rentestigninger, forudsat at sådanne rentestigninger, udelukkende gøres betinget af udviklingen i udbytteudbetalinger.

Stk. 7. Finanstilsynet kan under særlige omstændigheder tillade, at grænserne i stk. 2-5 midlertidigt overskrides.«

Stk. 3 - 5 bliver herefter stk. 8-10.

§ 132, stk. 1, nr. 4:

- 4) Gælden må kun tilbagebetales på pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerelskabs eller investeringsforvaltningselskabs initiativ og med Finanstilsynets tilladelse tidligst 10 år efter indbetalingen, dog således at Finanstilsynet under særlige omstændigheder kan tillade indfrielse tidligst 5 år efter udstedelsen.

§ 132, stk. 1, nr. 9:

- 9) Betalinger af renter kan udskydes, hvis basiskapitalen på forfaldstidspunktet ikke overstiger kapitalkravet.

§ 132, stk. 1, nr. 12:

- 12) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelse må ikke indeholde bestemmelse om en stigning i renten på mere end det højeste af:
- a) 100 basispunkter fratrukket swapspændet, jf. stk. 2, og

6. § 132, stk. 1, nr. 4, affattes således:

- »4) Gælden må kun tilbagebetales på pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerelskabs eller investeringsforvaltningselskabs initiativ, med Finanstilsynets tilladelse og tidligst 5 år efter indbetalingen, jf. dog stk. 4 og 5. «

7. § 132, stk. 1, nr. 9, affattes således:

- »9) Betalinger af renter kan udskydes, eller erstattes af indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital, hvis basiskapitalen på forfaldstidspunktet ikke overstiger kapitalkravet.«

8. I § 132, stk. 1, nr. 12, indsættes efter »renten«: » , jf. dog stk. 5,«.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

b) 50 pct. af kreditspændet, jf. stk. 3, fratrukket swapspændet

§ 132, stk. 1, nr. 13:

13) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelse må kun indeholde bestemmelse om én stigning i renten. Rentestigningen må tidligst indtræde 10 år efter udstedelsen.

9. I § 132, stk. 1, nr. 13, indsættes efter »renten«: » , jf. dog stk. 5.«.

§ 132, stk. 1-3 (Udelades)

10. Efter § 132, stk. 3, indsættes:

»Stk. 4. Uanset stk. 1, nr. 4, kan hybrid kernekapital, der udstedes i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter og som i henhold til aftaler i forbindelse med gældsstiftelse kan indfries med Finanstilsynets tilladelse tidligst 3 år efter indbetalingen, medregnes i basiskapitalen, såfremt gælden erstattes af indbetalt kernekapital af mindst samme kvalitet.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 12 og 13, omfatter ikke hybrid kernekapital udstedt i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, hvor aftaler i forbindelse med gældsstiftelse indeholder vilkår om rentestigninger, forudsat at sådanne rentestigninger, udelukkende gøres betinget af udviklingen i udbytteudbetalinger.

Stk. 6. Indeholder aftaler i forbindelse med gældsstiftelse bestemmelser om en rentestigning i henhold til stk. 1, nr. 12 og 13, må gælden kun tilbagebetales på pengeinstitutets, realkreditinstitutets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets initiativ, med Finanstilsynets tilladelse og tidligst 10 år efter indbetalingen, dog således at Finanstilsynet under særlige omstændigheder kan tillade indfrielse tidligst 5 år efter udstedelsen.«

Stk. 4 - 6 bliver herefter stk. 7-9.

*Gældende formulering***§ 182, stk. 1-3 (Udelades)****§ 344., stk. 1-3 (Udelades)****§ 348, stk. 1:**

§ 348. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag om forbud og påbud vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 43, stk. 1 og 2. 1183) Markedsføringslovens § 20, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på sager anlagt af Forbrugerombudsmanden efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupprepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

*Lovforslaget***11. Efter § 182, stk. 3, indsættes:**

»Stk. 4. For virksomheder med statsligt kapitalindskud i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter forudsætter tilladelse i henhold til stk. 1, at virksomheden kan godtgøre, at engagementet ikke er en følge af det statslige kapitalindskud og ikke er i strid med § 8, stk. 1, nr. 7, i lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter.«

12. Efter § 344, stk. 4, indsættes:

»Stk. 4. Finanstilsynet gennemgår hvert år selskabernes behov hos de penge- og realkreditinstitutter, der har en arbejdende kapital på mere end 250 mio. kr.«

13. Efter § 347 indsættes:

»§ 347 a. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om pengeinstitutters og realkreditinstitutters pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af instituttet.«

14. § 348, stk. 1, affattes således:

»§ 348. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 43, stk. 1 og 2, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Markedsføringslovens §§ 20, 22, stk. 2, 23, stk. 1, 27, stk. 1, og 28, finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupprepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a«

15. Efter § 348 indsættes som ny bestemmelse:

»§ 348 a. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunde kan have lidt tab som følge af, at virksomheden har overtrådt §§ 43, stk. 1 eller bestemmelser udstedt i medfør af § 43, stk. 2.

*Gældende formulering***§ 354, stk. 6, nr. 1-21 (Udelades).****§ 373, stk. 2:**

Stk. 2. Overtrædelse af § 16 c, § 16 d, stk. 1, § 16 f, stk. 1-3, § 50, stk. 1, § 54, stk. 2, § 57, stk. 1, § 57 a, stk. 1, § 70, § 71, stk. 1, § 72, stk. 1 og 2 og stk. 3, 3. pkt., § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 77, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og 8, § 108, stk. 1-6, § 121, stk. 1, §§ 122 og 123, § 152 a, stk. 1, 1. pkt., § 152 c, stk. 2, § 152 e, stk. 1, § 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., og stk. 2 og 4, §§ 158, 159 og 167, § 183, stk. 1, 1. pkt., § 183, stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 189-191, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, stk. 1, og § 199, stk. 2 og 5, samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder straffes med bøde. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 152 a, stk. 2, 1. pkt.

Lovforslaget

Stk. 2. Forbrugerombudsmanden har uanset § 354 adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 1.«

16. I § 354, *stk. 6*, indsættes efter nr. 21 som nyt nummer:

»22)Økonomi- og Erhvervsministeriet i sager om behandling af ansøgninger om statsligt kapitalindskud, jf. lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter.«

17. I § 373, *stk. 2*, indsættes efter »bestemmelserne i« : »46 a« og »§ 77« ændres til: »§§ 77, 77 a og 77 b «

§ 17

I lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. jf. lovbekendtgørelse nr. 929 af 18. september 2008 foretages følgende ændring:

*Gældende formulering***§ 120, stk. 1**

Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag om forbud og påbud vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 18. Markedsføringslovens § 20, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på sager anlagt af Forbrugerombudsmanden efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

§ 120, stk. 2

Stk. 2. Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med § 18. Finanstilsynet kan i den forbindelse foretage inspektionsbesøg i filialer af administrationselskaber og investeringsselskaber.

*Lovforslaget***1. § 120, stk. 1, affattes således:**

Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 18, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Markedsføringslovens §§ 20, 22, stk. 2, 23, stk. 1, 27, stk. 1, og 28 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter bestemmelsen i 1. punktum. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

2. I § 120, stk. 2, ophæves 2. punktum.**3. Efter § 120 indsættes som ny bestemmelse:**

§ 120 a. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab som følge af, at virksomheden har overtrådt § 18.

Stk. 2. Forbrugerombudsmanden har uanset § 123 adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 1.

§ 18

I lov om værdipapirhandel m.v. jf. lovbekendtgørelse nr. 848 af 19. august 2008 foretages følgende ændring:

Bilag til f. t. l. om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter

*Gældende formulering***§ 3, stk. 3**

Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag om forbud og påbud vedrørende overtrædelser af regler om god værdipapirhandelsskik, jf. stk. 1, og regler udstedt efter stk. 2. Markedsføringslovens § 20, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på sager anlagt af Forbrugerombudsmanden efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

§ 3*Lovforslaget***1. § 3, stk. 3, affattes således:**

Stk. 3. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende overtrædelser af regler om god værdipapirhandelsskik, jf. stk. 1, og regler udstedt efter stk. 2., herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Markedsføringslovens §§ 20, 22, stk. 2, 23, stk. 1, 27, stk. 1, og 28 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter bestemmelsen i 1. punktum. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a”.

2. I § 3 indsættes som stk. 4 og 5

Stk. 4. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab som følge af, at virksomheden har overtrådt stk. 1, eller regler udstedt efter stk. 2.

Stk. 5. Forbrugerombudsmanden har uanset § 84a adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 1.